

1^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟΥ ΕΡΓΟΥ

Λένα Φραγκοπούλου

Και μετά ξύπνησες

1^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟΥ ΕΡΓΟΥ (30 ΣΕΛΙΔΩΝ)

Χαράλαμπος Λυμπερόπουλος

Πίτες Σφακιανές

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

BookStream.eu

ΣΕΙΡΑ: Γραφή

1η έκδοση: Αθήνα, Δεκέμβριος 2025

Αποκλειστικό δικαίωμα έκδοσης

«ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ»

ISBN 978-618-5386-60-3

Copyright ©2025 «ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ»

& Λένα Φραγκοπούλου

Διαχειριστής: Αλέξανδρος Κακαβάς

Ίωνος Δραγούμη 14, ΤΚ 115 28 Αθήνα

Κιν.: 6932089819 Fax 2107294611

website: www.bookstream.eu

Απαγορεύεται η ολική ή μερική καθ' οιονδήποτε τρόπο ανατύπωση ή αναπαραγωγή, ηλεκτρονική ή ζωντανή παρουσίαση και κάθε άλλη χρήση όλων ανεξαιρέτως των κειμένων και εικόνων του βιβλίου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη ή του συγγραφέα

Λένα Φραγκοπούλου

ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΕΥΠΙΝΗΣΕΣ

ρομαντική κωμωδία

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
BookStream.eu

ΠΡΟΣΩΠΑ

Αφηγητής/Hiphopper

Τάσος

Γκόλφω (17)

Τζίμης, γκρουμ (25-30)

Έρση Σιδερά, υπεύθυνη επικοινωνίας (30-35)

Άντονι, σκηνοθέτης (45+)

Μάρθα, make-up artist (25-30, μπάσα φωνή)

ΠΡΑΞΗ 1η

ΣΚΗΝΗ 1 - ΠΡΟΟΙΜΙΟ

Σουίτα του ξενοδοχείου «Χελμός». Στο βάθος, ένα διπλό κρεβάτι όπου κοιμούνται ο Τάσος και η Γκόλφω, της γνωστής τραγωδίας του Περεισιάδη, ντυμένοι γαμπρός και νύφη. Ενδεχομένως, μια τούλινη αυλαία χωρίζει τη σουίτα από το προσκήνιο, όπου θα εμφανίζεται ο αφηγητής.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ (βγαίνοντας) Θα γνωρίζετε την ιστορία της Γκόλφως και του Τάσου...

Αυτούς που... ξέρετε τώρα...

Αυτούς που «ο κόσμος τούς εχώρισε μα σμίζανε στο μνήμα!»...

(συνεχίζει, ιδεατά σε χιπ-χοπ)

Κι όμως...

Η Γκόλφω δεν απόθανε απ' το πικρό φαρμάκι
ούτε ο Τάσος έσβησε απ' το βαρύ μαχαίρι.

Απλώς αποκοιμήθηκαν για χρόνια και για χρόνια...

Μα θα ξυπνήσουν σήμερα! - Μάλιστα παντρεμένοι!

Τι οι γονείς τους έστερξαν να τους εστεφανώσουν
προτού ακόμα τα κορμιά ζώσει θανάτου ψύχρα.

Κι έτσι, μαζί, τους βάλανε σε γυάλινα κιβούρια,

γιατί δεν εκρύνανε τα άτυχα κορμιά τους,

μηδέ πάνω τους έπεφτε του Χάρου η κρύα μπέρτα.

Περίμεναν, περίμεναν, και τάφο δεν ανοίγαν.

Τους κράταγαν στο σπίτι τους με μια κρυφή ελπίδα

πως όπου να 'ναι θα τους δουν στη ζήση να γυρνάνε

και ολοζώντανοι ξανά τον έρωτα να ζούνε.

Μα πέρασαν χρόνοι πολλοί...

Γεράσανε κι οι γέροι

και κάμανε απόφαση να μην ενταφιάσουν

τα δυο τους άπνοα παιδιά, τα πικροκοιμισμένα,

αλλά να τ' αποθέσουνε σε κάμαρη μεγάλη

σε μέγαρο θεόρατο χτισμένο για τους ξένους.

«Χελμός» ονομαζότανε, όπως και το βουνό τους,
 ξενοδοχείο ξακουστό στα πέρατα της Πλάσης.
 Κι εδώ λοιπόν συνέχισαν ο Τάσος και η Γκόλφω
 να ζούνε με δίχως ζωή,
 σε ύπνο δίχως ξύπνιο,
 ώσπου η μέρα έφτασε, και η στιγμή, κι η ώρα:

*Η Γκόλφω τα μάτια άνοιξε και κοίταξε τον Τάσο κι αυτός, ωσάν να
 ένιωσε μιας ηλιαχτίδας χάδι, βλεφάρισε, τανύστηκε κι αντίκρισε την
 Γκόλφω. (ο αφηγητής φεύγει)*

ΤΑΣΟΣ Γκόλφω μου, είσαι ζωντανή, κι όχι αποθαμένη;

ΓΚΟΛΦΩ Εγώ σίγουρα απόθανα, εσύ τι θες σιμά μου;
 Εσύ δεν είσαι ζωντανός, δεν είσαι παντρεμένος;

ΤΑΣΟΣ Εγώ μηδέ παντρεύτηκα, μηδέ ζωή δεν είχα.
 Με το μαχαίρι σφάχτηκα κι έπεσα στο πλευρό σου.

ΓΚΟΛΦΩ (ανακάθεται στο κρεβάτι και ψαχουλεύει τον Τάσο)
 Κι όμως, δεν βλέπω αίματα επάνω στο κορμί σου,
 και φορεσιά γαμπριάτικη, ωραία, το στολίζει.
 (ψαχουλεύει και τα δικά της ρούχα)
 Κι εγώ ετούτο που φορώ για νυφικό μου μοιάζει.
 Τάσο μου, παντρευτήκαμε; Εσύ κι εγώ ζευγάρι;

ΤΑΣΟΣ Να δεις που στον Παράδεισο μας κάναν το χατίρι.
 Στον κόσμο τους οι άνθρωποι μαζί δεν μας εθέλαν.
 Τα στέφανα, ως φαίνεται, άγγελοι μας φορέσαν.

ΓΚΟΛΦΩ Είμαστε στον Παράδεισο, το δίχως άλλο, Τάσο,
 για να φοράμε εσύ γαμπρού κι εγώ της νύφης ρούχα!
 (σηκώνεται και κοιτά τον περιβάλλοντα χώρο)
 Για δεσ ωραία που 'ναι δω, πόσο παραδεισένια!
 Το στρώμα είναι θεϊκό και πούπουλα γεμάτο!
 Πόσα πουλάκια του Θεού να δώσαν τα φτερά τους;

ΤΑΣΟΣ (σηκώνεται κι αυτός)
 Φτερά νιώθω να έχω εγώ, που 'μαι σιμά σου, Γκόλφω!

ΓΚΟΛΦΩ Αχ, έλα να φωνάξουμε, έλα ν' αγκαλιαστούμε!

ΤΑΣΟΣ Αχ, έλα να πετάξουμε, έλα ν' αγαπηθούμε!

(πέφτουν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου)

ΤΑΣΟΣ Γκόλφωωωω

ΓΚΟΛΦΩ Τάσοοοοο

Η τούλινη αυλαία σηκώνεται, η πόρτα του δωματίου ανοίγει, μπαίνει ένας γκρουμ, ο Τζίμης, σαστιίζει από το θέαμα και σταυροκοπιέται.

ΣΚΗΝΗ 2

ΤΖΙΜΗΣ Ξυ... ξυ... ξυπνήσατε; Τι φάση;

ΤΑΣΟΣ Δεν είναι 'δώ ο Παράδεισος; Ήμασταν κοιμισμένοι;

ΤΖΙΜΗΣ Πας καλά, ρε man; Ποιος Παράδεισος; Στον ύπνο το 'χατε ρίξει. Viral έγινε η μεταφορά σας στο «Χελμός».

ΤΑΣΟΣ Α, ρε ζούρλια με λειρί! Ωρέ τι τσαμπουνίζεις;

ΤΖΙΜΗΣ Μιλάτε τα original, τα αυθεντικά τα βλάχικα, ε;
Like! (κάνει Like και με τον αντίχειρα)

ΤΑΣΟΣ Μα Βλάχοι είμαστε μαθέ, βλάχικα θα μιλούμε!
Όμως εσύ του λόγου σου, τι λέξεις ξεστομίζεις;
Μην είναι λόγια αγγελικά, λόγια του Παραδείσου;

ΤΖΙΜΗΣ Πω, ρε φίλε... Κατάλαβα... Είστε τίγκα χαωμένοι...

ΓΚΟΛΦΩ Πείτε μας, κύριε καλέ, πού είμαστε; Τι τρέχει;
Γιατί βρεθήκαμε εδώ; Τι ακριβώς συμβαίνει;

ΤΑΣΟΣ Μόν' μίλα απλά και όμορφα, να σε κατανοούμε.

ΤΖΙΜΗΣ Οκέι!

Λοιπόν:

Είσαστε ο Τάσος και η Γκόλφω: δυο Βλάχοι που αυτοκτονήσατε πριν από... κάτσε να δεις... παίζει και 130 χρόνια! Αυτοκτονήσατε-κι-έτσι, αλλά δεν πεθάνατε. Κοιμάστε από τότε. Χαλαρούα.

ΓΚΟΛΦΩ Κοιμόμαστε από τότε;;;

Δεν αποθάναμ' ντιπ;;;

ΤΑΣΟΣ Μήπως μας κοροϊδεύεις;

ΤΖΙΜΗΣ (βγάζει το κινητό του από την τσέπη και πλησιάζει για να τους δείξει κάτι)

Αφού σου λέω, man, έχετε γίνει viral-κι-έτσι. Να, δείτε αυτό το βίντεο. Οκέι, είναι κάπως τίγκα-παλιό...

(Η Γκόλφω και ο Τάσος σκύβουν να το δουν απορημένοι. Ενδεχομένως, ακούγεται η σύντομη περιγραφή της μεταφοράς τους στο «Χελμός» σαν από ειδησεογραφικό μονόλεπτο ή από παλιά ΕΠΙΚΑΙΡΑ.)

ΓΚΟΛΦΩ Τι... τι... μα εδώ... εμείς... είμαστ' αποθαμένοι...

ΤΑΣΟΣ Δεν είν' εδώ ο Παράδεισος! Στην Κόλαση βρεθήκαμ'.

(αρπάζει το κινητό και κοιτάζει να δει τι έχει από πίσω)

Διαβόλου πράμα είν' αυτό κι εσύ ο Βελζεβούλης!

ΤΖΙΜΗΣ (παίρνει πίσω το κινητό και μιλάει συλλαβιστά)

Όχι Βελζεβούλης! Τζί-μη με λέ-νε, Τζί-μη, κι αυ-τό εί-ναι το κι-νη-τό μου.

Δεν έ-χε-τε πε-θά-ναι! Εδώ εί-ναι το ξε-νο-δο-χεί-ο «Χελ-μός»!

ΓΚΟΛΦΩ Δεν καταλαβαίνω, Τάσο μ', γρυ... Εσύ καταλαβαίνεις;

ΤΑΣΟΣ Μάλλον δεν αποθάναμε... κι εδώ είναι ένα χάνι...

ΤΖΙΜΗΣ Yes! Honey! Για Honey Moon είστε εδώ!

ΓΚΟΛΦΩ Πωπω πράματα της ντροπής... Λόγια να κοκκινίζεις...

Κόλαση είναι Τάσο μου, εδώ που εξυπνήσαμ'...

ΤΖΙΜΗΣ Μάλλον δεν ξέρετε αγγλικά...

ΤΑΣΟΣ Αλλά έσωσα έναν Άγγλο!

ΓΚΟΛΦΩ Που θα τον έτρωγε ο γκρεμνός!

ΤΖΙΜΗΣ Ισχύει! Το 'χω ακούσει, bro, κάποτε έσωσες έναν Λόρδο-κι-

έτσι! Δικέ μου, respect!

Πάντως εδώ στο ξενοδοχ... στο χάνι, σας έφεραν για τον μήνα του μέλιτος. Μήνα.

Λέμε τώρα.

ΤΑΣΟΣ Και ποιοι μας έφεραν, ωρέ; Και ποιοι μας επαντρέψαν;

ΤΖΙΜΗΣ Λένε ότι σας βρήκαν οι γέροι σας. Σας πήρανε στο σπίτι να σας ξενυχτήσουν-κι-έτσι.

Όμως θελήσανε να σας παντρέψουν πρώτα. Respect. Φώναξαν τον παπά. Να κάνει τον γάμο πριν την κηδεία. Σας ξενύχτησαν

φουλ στεφανωμένους. Ύστερα ξημέρωσε.

Αλλά τα σώματά σας δεν είχαν κρυώσει, man. Μένανε ζεστά και μαλακά για μέρες.

Οπότε, σας βάλανε σε γυάλινα φέρετρα-κι-έτσι. Ο καιρός περνούσε, εσείς εκεί, στις γυάλες. Ωσπου πια κι οι γέροι σας γέρασαν τέρμα. Δεν ήξεραν τι να σας κάνουν. Και τότε, από χρέος και καλά, respect!, ο Άγγλος που είχατε σώσει σας έφερε εδώ. Στο «Χελμός». Κι άφησε και λεφτά για να σας κρατάμε ζωντανούς. Εγώ σας περιποιούμαι τα δύο τελευταία χρόνια...
Be my guest.

ΤΑΣΟΣ Δεν τα κατάλαβα εντελώς, μα ψέματα μοιάζουν όλα...

ΓΚΟΛΦΩ Θέλω να δω τη μάνα μου, να μου το βεβαιώσει.

ΤΖΙΜΗΣ Sorry, ρε γαμώτο...

ΤΑΣΟΣ Πρόσεχε πώς μιλάς ωρέ! Κορίτσι σε ακούει!

ΤΖΙΜΗΣ Ισχύει. Κορίτσι είναι ακόμα η Γκόλφω... Και τι κορίτσι...

Τα σπάει! (για μια στιγμή στηλώνει τα μάτια του πάνω της και χαζεύει την ομορφιά της) Όμως όλοι οι άλλοι, γονείς, συγγενείς-κι-έτσι, έχουν πεθάνει...

ΓΚΟΛΦΩ Ω, τι μεγάλη συμφορά...

Να 'χουν πεθάνει οι δικοί, να ζουμ' οι ποθαμένοι...

ΤΑΣΟΣ Γιατί μας ξύπνησες, ωρέ; Καλόν δεν είχαμ' ύπνο;

ΤΖΙΜΗΣ Μα δεν σας ξύπνησα εγώ, man! Άκουσα φωνές και μπήκα!

ΤΑΣΟΣ (στην Γκόλφω)

Και τώρα τι θα κάμουμε; Πώς λες να πορευτούμε;
Είμαστε παντρεμένοι πια, μα με δίχως κονάκι...

ΤΖΙΜΗΣ Θα φωνάξω τον διευθυντή του ξενοδοχείου, sweetie. Αυτός θα μιλήσει με τους Άγγλους-κι-έτσι... Έρχονται πού και πού και σας μελετάνε...

ΤΑΣΟΣ Μας μελετάνε, λες, ωρέ! Σαν τι μας μελετάνε;
Σα ζωντανούς για σα νεκρούς;

ΤΖΙΜΗΣ Φίλε, δεν ξέρω να σου πω. Σαν κοιμισμένους-κι-έτσι.
Πάντως, μιας και ξυπνήσατε, μήπως θέλετε να φάτε κάτι; Be
my guest. Το ξενοδοχείο μας φημίζεται για το πρωινό του...

ΤΑΣΟΣ Γκόλφω μου, τι λες κι εσύ; Μήπως πρέπει να φάμε;

ΓΚΟΛΦΩ Εμένα άλλα με νοιάζουνε, άλλα με βασανίζουν...
Τι θ' απογίνουμε εδώ, δίχως δικό κανέναν...
Χωρίς χωριό, χωρίς τα ζα, χωρίς πουλιά και δέντρα...
Με όλο πράματα άγνωστα, μπορεί διαβολεμένα...
Κι ύστερα, είν' ο πιο τρανός ο πιο φριχτός μου φόβος:
Άραγε, Τάσο, μ' αγαπάς; Ή όλα εχάθηκαν
στου χρόνου τ' άγριο πέραςμα που όλα τα σαρώνει,
που σβήνει νιάτα και ζωές και μαραζώνει αγάπες;

ΤΑΣΟΣ Αχ, Γκόλφω, Γκόλφω μου όμορφη, πέρδικα παινεμένη...
Βγάλε τον φόβο τον τρελό απ' τη γλυκιά ψυχή σου...
Δεν βλέπεις που η αγάπη μας πάτησε τους θανάτους;
Έλα μαζί να ζήσουμε σαν ταιριαστό ζευγάρι
με σκέπη της αγάπης μας τ' ολάνθιστο στεφάνι.
Έλα να ζήσουμε όμορφα στους χρόνους τους καινούργιους
αφού οι χρόνοι οι παλιοί χαθήκανε και πάνε...
Έλα να ταξιδέψουμε στη θάλασσα της ζήσης
που χρόνια τώρα καρτερεί και γλυκοκυματίζει
ώσπου να βρούμε απάνεμο και ήσυχο λιμάνι...
Και μη ρωτάς αν σ' αγαπώ, το ξέρεις και το βλέπεις
αφού μαζί σου απόθανα, μαζί σου εκοιμήθη,
μαζί σου τώρα ξύπνησα σε μέρος ξακουσμένο...

ΤΖΙΜΗΣ Respect, bro! Μα πόσα λόγια λέγατε εσείς οι παλιοί...

ΓΚΟΛΦΩ Όσο πολλά είν' τα λόγια του τόσο είναι κι η αγάπη
που μας ενώνει στη ζωή, στον Χάρο και στον ύπνο.
Γι' αυτό, κύριε Τζίμη μας, κάντε μας μία χάρη,
γοργά φέρτε βοήθεια να δούμε πού θα πάμε
κονάκι πού θα χτίσουμε, πρόβατα πού θα βρούμε
για νά 'βρει η αγάπη μας τον τρόπο για να ζήσει...
(Το κινητό του Τζίμη χτυπά με έναν ιδιαίτερα περίεργο ήχο.

Η Γκόλφω σαστίζει, ο Τάσος την παίρνει αγκαλιά.)

ΤΖΙΜΗΣ Ναι... έλα... όχι, δεν τελείωσα yet.

Πρέπει να φωνάξεις τον διευθυντή. Πάμε για τρελό viral!
(προς το ζευγάρι) Περιμένετε εδώ, μην πάτε πουθενά. Θα 'ρθει
ο διευθυντής.
(βγαίνει)

ΗΜΙΦΩΣ

ΣΚΗΝΗ 3

Η σουίτα φωτίζεται ξανά μόλις ανοίγει η πόρτα. Μπαίνει ο Τζίμης.

Πίσω του η Έρση Σιδερή. Βρίσκουν τον Τάσο και την Γκόλφω σφιχταγκαλιασμένους.

ΤΖΙΜΗΣ (Ξεροβήχει. Η Γκόλφω τραβιέται από την αγκαλιά του Τάσου.)
Ο διευθυντής είναι εκτός σήμερα. Θα σας δει η Υπεύθυνη Επικοινωνίας μας, η κυρία Έρση Σιδερή.
(Τάσος και Γκόλφω κοιτάζονται σα να περιμένουν τα χειρότερα.)

ΣΙΔΕΡΗ Αγαπητοί μου Γκόλφω και Τάσο, σήμερα είναι μια μεγάλη μέρα! Τόσο για σας όσο και για το ξενοδοχείο που σας στεγάζει για εκατό περίπου χρόνια...

ΤΑΣΟΣ (έχοντας αναθαρρήσει)
Αν είν' μεγάλη μέρα! Σήμερα αναστήθηκε η Γκόλφω και ο Τάσος!

ΣΙΔΕΡΗ Πράγματι, αναστηθήκατε! Και μαζί σας θα αναγεννηθεί και το ξενοδοχείο μας, αλλά και το τουριστικό ενδιαφέρον για την ευρύτερη περιοχή και... και για σας τους δύο, το ξακουστό ζευγάρι!

ΤΑΣΟΣ Κοίτα τι λέει, Γκόλφω μου, η ευγενική κυρία!

ΓΚΟΛΦΩ Ακούω, Τάσο μ', με τ' αυτιά, μα δεν καταλαβαίνω.

ΣΙΔΕΡΗ Θα σας τα πω όσο πιο αναλυτικά και απλά μπορώ. Θέλω να είστε βέβαιοι...

ΤΑΣΟΣ Πότε θα φύγουμε αποδώ; Σπίτι πότε θ' ανοίξουμε;
Εγώ και η γυναίκα μου πότε θα αγαπηθούμε;

ΣΙΔΕΡΗ Το ένα δεν αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση του άλλου...

ΓΚΟΛΦΩ Τι θέλει να πει, Τάσο μου; Εσύ καταλαβαίνεις;

ΣΙΔΕΡΗ Ας μην προτρέχουμε. Αφήστε να σας εξηγήσω.

ΓΚΟΛΦΩ Μα τόσα χρόνια εχάσαμε, ευγενική κυρία.

Πώς γίνεται, αν δεν τρέξουμε, τη ζήση να χαρούμε;

ΣΙΔΕΡΗ Τη... ζήση... τη ζωή σας θα τη χαρείτε με το παραπάνω!

Δεν ξέρετε τι ωραία τη σχεδίασε ο ευεργέτης σας!

ΤΑΣΟΣ Αμ' δεν ξέρουμε, για λέγε!

ΣΙΔΕΡΗ Λοιπόν, ευεργέτης σας είναι ο Λόρδος που κάποτε του σώσατε τη ζωή, κύριε Τάσο:

με τη διαθήκη του άφησε χρήματα για να σας συντηρεί το ξενοδοχείο μας, εφόσον υπάρχει και λειτουργεί και για όσο εσείς κοιμάστε. Αφότου ξυπνήσετε, από σήμερα δηλαδή, και εφόσον εξακολουθήσετε να είστε ζευγάρι, τη συντήρησή σας αναλαμβάνει διά βίου το ξενοδοχείο μας, με τις εξής προϋποθέσεις: να παραμείνετε ζευγάρι αγαπημένο και να είστε επισκέψιμοι για οποιονδήποτε θεμιτό σκοπό.

Εφόσον υπάρχει ενδιαφέρον από τον κόσμο –και σας εγγνώμαι ότι υπάρχει– δεν θα χρειαστεί να εργαστείτε ποτέ, καθώς η στέγη και η τροφή σας θα είναι εξασφαλισμένες.

ΤΑΣΟΣ Μη με γελούν τ' αυτάκια μου; Τ' άκουσες κι εσύ Γκόλφω; Θα ζήσουμε σαν τσέλιγκες, σα βλαχοτσελιγκάδες!

ΓΚΟΛΦΩ Δεν θα πεινάσουμε ποτέ, θα έχουμε κονάκι!

Μήτε και η αγάπη μας θα ψάχνει το ψωμάκι...

ΣΙΔΕΡΗ Ακριβώς όπως τα λέτε!!!

Αλλά μην ξεχνάτε τον όρο: οφείλετε να δέχετε να σας βλέπει ο κόσμος, επιστήμονες ή απλοί άνθρωποι, για οποιονδήποτε σκοπό. Θα πρέπει να τους συναντάτε διά ζώσης, αλλά και να τους παρέχετε, εφόσον ζητηθεί, οπτικοακουστικό υλικό...

ΤΑΣΟΣ Δεν τα 'πιασα όλα όσα λες, μα δεν πειράζει κιόλας!

Εμείς εδώ θα είμαστε να τους καλοδεχτούμε!

ΓΚΟΛΦΩ Τους ξένους τούς δεχόμαστε, και με χαρά μεγάλη!

Όμως εμέ αφήστε με να κάνω κι εγώ κάτι...

Να πλένω, αν είναι, τα πανιά, στη βρύση να πηγαίνω,
ή, εάν είναι βολετό, τυρί να τουλουμιάζω...

ΣΙΔΕΡΗ Εφόσον το θέλουν και οι επισκέπτες σας, θα μπορείτε.

Θεωρώ ότι τόσο οι
επιστήμονες όσο και ο απλός κόσμος θέλουν να ξέρουν τι
δουλειές κάνατε τον παλιό καλό καιρό...

ΤΑΣΟΣ Κι εγώ τη θέλω τη δουλειά! Στους λόγγους να γυρνάω!

Τα ζωά να βλέπω του Θεού, τα θάματα της φύσης
και να γυρνάω στην Γκόλφω μου να της τα διηγείμαι...

ΣΙΔΕΡΗ Θα τα βρούμε όλα στην πορεία, κύριε Τάσο... Προς το
παρόν θα σας αναλάβει η κοινωνική μας λειτουργός. Ο Τζίμης
θα σας συνοδέψει τώρα στο εστιατόριό μας. Θα φάτε κάτι και
θα γνωριστείτε. Θα σας διδάξει μερικά απλά πράγματα, ώστε
να αρχίσετε να προσαρμόζεστε στο σήμερα. Ξέρετε, έχουν
πολλά αλλάξει όσο εσείς κοιμόσασταν... Θα χρειαστείτε
μερικές μέρες, ίσως και εβδομάδες, για να ενταχθείτε.
Η κοινωνική μας λειτουργός θα σας εξηγήσει τι και πώς τρώμε
στην εποχή μας, τι φοράμε και πώς πλενόμαστε. Ίσως σας
φανούν πολλά για πρώτη μέρα. Είναι όμως απαραίτητα για να
ξεκινήσετε τη νέα σας ζωή.

ΤΖΙΜΗΣ Super! Φύγαμε!

*Ο Τάσος και η Γκόλφω κοιτάζονται μουνδιασμένοι, αλλά ακολουθούν
τους άλλους. Η σουίτα βυθίζεται στο*

ΗΜΙΦΩΣ

ΣΚΗΝΗ 4

Η σουίτα άδεια, βυθισμένη στο μισοσκόταδο.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ (ιδεατά σε χιπ-χοπ)

Έτσι λοιπόν ξεκίνησε της Γκόλφως και του Τάσου
η νέα, παράξενη ζωή μέσ' στο ξενοδοχείο.
Μα τι να πρωτομάθουνε; Όλα καινούργια είναι!
Βρύσες με το τρεχούμενο, ζεστό και κρύο νεράκι,
ράδιο, ρεύμα ηλεκτρικό, άσε το καζανάκι!
Πού να σταθεί το μάτι τους; Πόσα να βάλει ο νους τους;
Μήπως την τηλεόραση; Ή το τηλεκοντρόλ της;
Τηλέφωνο στην κάμαρα; Και άλλο στην μπανιέρα;
Αφήστε πια το κινητό, διαβολομαραφέτι.
Τολμούν να μπουν στο ασανσέρ; Να ψήσουν στην τοστιέρα;
Να βάλουν ψύξη-θέρμανση; Ν' ανάψουν καφετιέρα;
Για το ψυγείο τι να πεις, οπού βάζεις το φαί σου
κι εκείνο –λέει– σ' το κρατά για μέρες και για νύχτες
κι ούτε σαπίζει η τροφή, μα ούτε και μουχλιάζει.
Όσο για τα πλυντήρια, τι σαματά που κάνουν;
Τι σκόνες θέλουν, τι ζουμιά, τα ρούχα να λευκάνουν;
Από τη μια τρελάθηκαν με όλα τα καινούργια
μα από την άλλη έπεσαν σε μια μελαγχολία...
Πώς θε να ζήσουν τώρα πια, δυο ξένοι μέσ' στη ζήση
σ' άλλων καιρών κι άλλων θνητών συνήθειες και ήθη...
(Ο αφηγητής αποσύρεται, η σκηνή φωτίζεται, Τάσος και
Γκόλφω μπαίνουν στη σουίτα.)

ΤΑΣΟΣ Τι έχεις, Γκόλφω μου γλυκιά, στολίδι της ψυχής μου;

ΓΚΟΛΦΩ Ωσά να εξαλίστηκα από τα τόσα φώτα,
από τις τόσες μυρωδιές, από τους τόσους ήχους...

ΤΑΣΟΣ Σιγά σιγά θα μάθουμε έτσι κι εμείς να ζούμε
στων νέων χρόνων τη βουή, στο έμπα και το έβγα
τόσων ανθρώπων βιαστικών, που τρέχουν μα δε φτάνουν...
Σάμπως καταλαβαίνουνε τι κάνουν και πού πάνε,

γιατί εμπαινοβγαίνουνε, φωνάζουνε και βρίζουν,
κοιτάνε τα ρολόγια τους, κοιτάν τα κινητά τους,
γελάνε και θυμώνουνε, χωρίς φανερό λόγο,
βλέπουν και μας σε μια γωνιά κι ωσά να μας λυπούνται...

ΓΚΟΛΦΩ Αυτό φοβάμαι, Τάσο μου, αυτό που είπες τώρα.
Μήπως εκαταλάβανε πως η μεγάλη αγάπη,
αυτή που μας εκοίμισε τόσους και τόσους χρόνους
πλακώθηκε, ψυχορραγεί, από τα τόσα νέα
που βλέπουνε τα μάτια μας μα όχι η ψυχή μας;

ΤΑΣΟΣ Τι λες, αγαπημένη μου, διαμάντι της καρδιάς μου!
Ψυχορραγεί η αγάπη μας; Τι λόγια είν' ετούτα;

ΓΚΟΛΦΩ Δεν ξέρω αν ψέματα μιλώ, ξέρω πως στην ψυχή μου
σα να μην έσβησε ποτέ η δίψα της αγάπης,
κι όταν ο ήλιος άνοιξε τα βλέφαρά μας, Τάσο,
—όπως η άνοιξη σα 'ρθεί, τα πέταλα ανοίγει—
κι όταν εκοιταχτήκαμε μ' αιώνια λαχτάρα,
άλλο περίμενα πως θα 'ν' του έρωτα το δώρο.
Αλλιώς το φανταζόμουνα, αλλιώς το λαχταρούσα,
και νιώθω πως επνίγηκε μέσα σε όλα τούτα...

ΤΑΣΟΣ Μα διόλου δεν επνίγηκε! Στριμώχτηκε λιγάκι —δε λέω—
απ' τα πολλά μαθήματα, τα μπήξε και τα δείξε...

ΓΚΟΛΦΩ Μα δεν το βλέπεις, Τάσο μου, πως όσα μας μαθαίνουν
μας κόβουν κάτι απ' την ψυχή, τον ήλιο, τον αγέρα,
απ' όσα χρειαζόμαστε για μας, για τη ζωή μας,
για την αγάπη που κουτσή πάει να ορθοποδήσει
κι όλο σκοντάφτει εδώ κι εκεί σ' ένα σωρό τσουμπλέκια
με δίχως την ανεμελιά του πρώτου έρωτά μας...

ΤΑΣΟΣ Πολύ σκοτίζεις, Γκόλφω μου, τ' όμορφο κεφαλάκι.
Δεν είναι τίποτα όλα αυτά, θα πάρεις το συνήθειο
να τα χειρίζεσαι σωστά, δίχως μηδέ βοήθεια.
Δώσε μου τώρα ένα φιλί και ξέχνα όλα όσα
να καταπιούνε θέλουνε την όμορφη αγάπη

που διόλου δεν ψυχорραγεί, μόν' θέλει να σε φάει...

Ο Τάσος σκύβει και τη φιλά με πάθος. Η Γκόλφω αφήνεται, τα φώτα χαμηλώνουν.

ΗΜΙΦΩΣ

ΣΚΗΝΗ 5

Η πόρτα ανοίγει απότομα και εισβάλλει η Έρση Σιδηρή. Ξεροβήχει. Η Γκόλφω τρομάζει και αφήνει την αγκαλιά του Τάσου.

ΣΙΔΕΡΗ Συγγνώμη αν διακόπτω... Δεν σας πρόλαβα κάτω και ήθελα να σας πω μια καληνύχτα, να σας αφήσω εσώρουχα και νυχτικά και να ακούσω τη γνώμη σας γι' αυτή την πρώτη μέρα που περάσατε ξύπνιοι στο ξενοδοχείο μας...

ΓΚΟΛΦΩ Γνώμη... γνώμη δεν έχω εγώ, μα σίγουρα έχει ο Τάσος...

ΤΑΣΟΣ Δεν ξέρω αλήθεια τι να πω, ούτ' από πού ν' αρχίσω...

Μα ξέρω πως δεν πρόκαμα τίποτα να χωνέσω...

Ούτε εκεί το πρωινό, μηδέ και τους καφέδες.

Ούτε τα μύρια φαγητά, μηδέ και τα ποτά σας.

Εφάγαμε και ήπιαμε πολύ απ' όλα ετούτα

και το στομάχι αγκομαχά να κάνει τη δουλειά του...

Μα πάνω από όλα αχώνευτα είναι τα όσα είδαμ',

τα όσα μας εξήγησαν πως πρέπει να γνωρίζοιμ',

αν θέλουμε να ζήσουμε σε τούτο τον αιώνα

χωρίς να μοιάζουμε χαζοί, ανόητοι, ντουβάρια...

Αφήστε μας, λοιπόν, κι εσείς, να μείνουμε μονάχοι!

Είμαστε νιόπαντροι μαθές, και νέοι, και πονεμένοι...

Πρέπει να ξεπονέσουμε! Ν' αγαπηθούμε πάλι...

Κι ύστερα βλέπουμε το πώς και αν θα πορευτούμε στον αιώνα οπού ξυπνήσαμε ή αν θα κοιμηθούμε...

ΣΙΔΕΡΗ Ααα!!! Κύριε Τάσο, θα σας μαλώσω! Τι είν' αυτά που λέτε; Τόσα χρόνια περιμένουμε να ξυπνήσετε, κι εσείς λέτε ότι θα ξανακοιμηθείτε;

ΓΚΟΛΦΩ Άκου τι λέει, Τάσο μου, η πάνσοφη κυρία.

Τον ύπνο εχορτάσαμε. Τώρα είν' η ευκαιρία

να ζήσουμε όπως ποτέ δεν είδε η φαντασία

στον ύπνο ή στον ξύπνο μας, πριχού αποκοιμηθούμε...

Η αλήθεια είν' πως γέμισε το άδειο μας κεφάλι

με προσταγές και εντολές, με «μη» και «πρόσεξέ το».
Πώς έτσι γίνεται αυτό κι έτσι θα κάμεις τ' άλλο.
Για τούτο χρησιμεύει εκείό, μάθε το πώς δουλεύει...
Μα η αγάπη, Τάσο μου, που έχουμε οι δυο μας,
όλα αυτά τα ξεπερνά κι αντέχει άλλα τόσα,
εμείς αν είμαστε μαζί, τίποτα δε με σκιάζει.

ΣΙΔΕΡΗ Χαίρομαι, κυρία Γκόλφω, που βλέπετε έτσι το πράγμα.
Σήμερα ήταν η πρώτη σας μέρα στη νέα εποχή, αλλά σιγά σιγά
θα συνηθίσετε και θα λειτουργείτε κανονικά, χωρίς πρόβλημα.
Σας αφήνω να ξεκουραστείτε. Ήταν μια γεμάτη μέρα. Μάθατε
όλα όσα υπάρχουν σε μια σύγχρονη –ας την πούμε– κατοικία.

ΤΑΣΟΣ Αμ' άντε πά'αινε στο καλό, κυρία Σιδερή μας.
Να 'χεις καλό ξημέρωμα κι ονειράτα ωραία.

ΣΙΔΕΡΗ Πριν σας καληνυχτίσω, να σας πω για το αυριανό σας
πρόγραμμα. Αύριο θα βγείτε έξω! Θα μάθετε πώς ζούμε σε μια
σύγχρονη πόλη. Μια ακόμα σπουδαία μέρα σάς περιμένει!

ΤΑΣΟΣ Πριν έρθει η μέρα η αυριανή, μεσολαβεί η νύχτα!
Κι είναι αυτή του γάμου μας η νύχτα μας η πρώτη.
Γι' αυτό, αν είναι βολετό, να μας αφήσεις μόνους!

ΣΙΔΕΡΗ Καληνύχτα... και...

ΤΑΣΟΣ Καληνύχτα, ντε!

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ 6

Μεσημέρι της επόμενης μέρας στη σουίτα.

Μπαίνει ο Τζίμης και κρατά την πόρτα για να περάσει η Γκόλφω, μοντέρνα ντυμένη, πανέμορφη, αλλά ωστόσο ντροπαλή και διστακτική, παραξάλισμένη.

ΤΖΙΜΗΣ Περάστε, κυρία Γκόλφω...

ΓΚΟΛΦΩ Δεν ήρθε ακόμα ο Τάσος;

ΤΖΙΜΗΣ Ε, μέχρι να πάνε στο χωριό σας και να γυρίσουν...

ΓΚΟΛΦΩ Μα δεν θα πήγαιναν μ' αυτό το... το σιδερένιο κάρο;

ΤΖΙΜΗΣ Το 'χεις! Μόνο που δεν το λένε κάρο, αυτοκίνητο το λένε.
Ναι, με το αυτοκίνητο της κυρίας Σιδερή θα πήγαιναν.

ΓΚΟΛΦΩ Είπατε ότι πλέον πας με δίχως χασομέρι
κι ότι γυρνάς το σούρουπο αν φύγεις μεσημέρι...

ΤΖΙΜΗΣ Ισχύει! Αλλά δε σουρούπωσε ακόμα! Είναι και τίγκα
στορφές ο δρόμος...

ΓΚΟΛΦΩ Πηγαίνει δρόμος στο χωριό; Δεν πας απ' τις ραχούλες;

ΤΖΙΜΗΣ Yes! Πηγαίνει δρόμος-κι-έτσι.

ΓΚΟΛΦΩ Ωσάν αυτούς που είδαμε σήμερα μόλις βγήκαμ';
Με γκρίζο πέτρινο χαλί οπού είναι στρωμένοι;

ΤΖΙΜΗΣ Δεν το λένε χαλί, ασφαλτο το λένε. Ναι, έχει δρόμο με
ασφαλτο-κι-έτσι μέχρι το χωριό σας.

ΓΚΟΛΦΩ Αχ...

Πόσο μα πόσο θα 'θελα να πάω στο χωριό μου,
να ξαναδώ τη βρύση μας, τα δέντρα, τις ραχούλες,
να ξανακούσω τα πουλιά, τα ζώα, το νεράκι
οπού κυλάει γάργαρο και όλα τα ξεπλένει
ως ξέπλυνε τον θάνατο που πήγε να μας πάρει

κι έδιωξε τη μαυρίλα του, και ύπνο έκανε τον...

ΤΖΙΜΗΣ Μα τω Θεώ... Sorry! Λυπάμαι πολύ που δεν μπορέσατε να πάτε, κυρία Γκόλφω μου...

ΓΚΟΛΦΩ Δεν είμαι τόσο δυνατή όσ' ο άντρας μου ο Τάσος.

Τα μάτια μου τυφλώθηκαν απ' όλα τα καινούργια,
που σήμερα αντίκρισα μόλις στον κόσμο βγήκα...
Και όσο για τα αυτάκια μου γεμίσανε θορύβους
τόσους, που η αμάθητη εγώ ζαλίστηκα, να πέσω
πήγα, μα μ' έπιασες εσύ, ωρέ λεβέντη Τζίμη...

ΤΖΙΜΗΣ Be my guest, κυρία Γκόλφω...

ΓΚΟΛΦΩ Αυτό το κυρία, Τζίμη μου, κάπως μου βαριοπέφτει.

Άμα μπορείς, να με καλείς με τ' όνομά μου: Γκόλφω.

ΤΖΙΜΗΣ Οκέι, Γκόλφω...

ΓΚΟΛΦΩ Και τώρα μόνη άσε με, να ξαποστάσω λίγο,

ν' αδειάσω το κεφάλι μου απ' όλα όσα είδα
και ήρεμη, ξεκούραστη, τον Τάσο να προσμένω...

ΤΖΙΜΗΣ Κρίμα που θες να μείνεις μόνη σου, Γκόλφω μου.

Ξέρεις, μου αρέσει... μου αρέσει... η παρέα σου...

ΓΚΟΛΦΩ Αλήθεια; Κι εγώ νόμιζα πως οι σημερ'νοί άνθρωποι
μας βλέπετε ωσάν τέρατα, ωσάν/

ΤΖΙΜΗΣ /Ε, όχι και τέρατα!!! Έλεος κάπου!!!

Δηλαδή... χμμ... εδώ που τα λέμε... τον Τάσο, τόσο θεόρατος
που είναι... μ' εκείνες τις τσαρούχες... οκέι... μπορεί και να
τον περάσεις για τέρας-κι-έτσι... Αλλά εσύ, Γκόλφω, εσύ είσαι
η Πεντάμορφη!!! Τι Πεντάμορφη... Θεά! Καραλάικ!

ΓΚΟΛΦΩ Α, αυτό το λαϊκία φρόντισε να το κόψεις!

Όχι πως είμαι και καμιά ονειροφαντασμένη.

Μόνη μου σου 'πα να με λες Γκόλφω κι όχι κυρία,
μα δε χρειάζεται να λες συνέχεια πως είμαι
μια λαϊκιά, ένα τίποτα, ένα φτωχό κορίτσι.

ΤΖΙΜΗΣ ΩΩΩ!!! Sorry, Γκόλφω μου, γλυκιά! Δεν είναι αυτό που νομίζεις! Το Like είναι αγγλική λέξη...

ΓΚΟΛΦΩ Ώδια μ' εμάς και στ' αγγλικά τους λαϊκούς τους λένε;

ΤΖΙΜΗΣ Όχι, άλλο σημαίνει στα αγγλικά, δεν σημαίνει λαϊκός!

ΓΚΟΛΦΩ Και τι σημαίνει τότε;

ΤΖΙΜΗΣ Σημαίνει... σημαίνει... Like σημαίνει ΜΟΥ ΑΡΕΣΕΙΣ!

Μου αρέσεις, Γκόλφω, πολύ μου αρέσεις!

(Η Γκόλφω, παραζαλισμένη, πιάνει το κεφάλι της και κάθεται στο κρεβάτι πισωπατώντας. Εν τω μεταξύ ο Τζίμης την πλησιάζει και της πιάνει τα χέρια.)

ΓΚΟΛΦΩ Άσε με, Τζίμη, άσε με, γιατί 'μαι ζαλισμένη...

ΤΖΙΜΗΣ Μα και να θέλω δεν μπορώ, Γκόλφω μου, να σ' αφήσω...

Είσαι φως για τα μάτια μου, αηδόνι για τ' αυτιά μου...

Βάλσαμο στην καρδούλα μου και στη θωριά μια κούκλα...

ΓΚΟΛΦΩ Τζίμη... μιλάς σαν... μιλάς όμοια με μένα...

ΤΖΙΜΗΣ Ναι, σαν και σένανε μιλώ, απ' του έρωτα το βέλος...

Ρίξε μου μόνο μια ματιά, μια λέξη πες μου μόνο...

(Η πόρτα ανοίγει απότομα και μπαίνει ο Τάσος, ντυμένος με μοντέρνα ρούχα – πίσω του η Σιδερή. Ο Τζίμης συνέρχεται και απομακρύνεται από την Γκόλφω. Η Γκόλφω τα χάνει, ψάχνει τα λόγια της.)

ΓΚΟΛΦΩ Εγώ... Λάικ!!!

(και βυθίζεται στον ύπνο)

Για μια στιγμή

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ 7

ΤΑΣΟΣ (σκύβοντας πάνω στην Γκόλφω)

Γκόλφω μου... Γκόλφω, τι έπαθες; Τι έπαθε, ωρέ Τζίμη;

ΤΖΙΜΗΣ Τίποτα... τίποτα... εγώ... απλά τη βοηθούσα,

τι κουρασμένη ήτανε και λίγο ζαλισμένη...

Και του χωριού τις ομορφιές όλες αναπολούσε

για που δεν μπόρεσε να 'ρθει μυριοβαρυγκομούσε...

ΤΑΣΟΣ Τζίμη, μιλάς σαν και μας; Δεν το πιστεύω! Εμείς είμαστε οι παλιοί εδώ, όχι εσύ κι η Έρση...

ΤΖΙΜΗΣ Η... Έρση!!!

Έρση, την κυρία Σιδερή, δεν την καλεί κανένας...

Είναι κυρία σοβαρή, υπεύθυνη έχει θέση

και τώρα έρχεσαι εσύ και τη φωνάζεις Έρση;

ΤΑΣΟΣ Δε σε κατάλαβα, τι θες να πεις;

Έρση είναι το όνομά της, Έρση μου είπε να τη φωνάζω και

Έρση θα τη φωνάζω...

ΣΙΔΕΡΗ Μα... τι γίνεται εδώ; Μιλάει ο Τάσος σαν τον γκρουμ κι ο Τζίμης σαν τον Τάσο; Κι εγώ η Έρση Σιδερή κοντεύω να κολλήσω;

(πιάνει το κεφάλι της για να διώξει τη θολούρα)

Πήγαινε στη δουλειά σου, Τζίμη, σε παρακαλώ! Έχουμε κι άλλους ενοίκους!

Πήγαινε και άφησέ μας μόνους.

ΤΖΙΜΗΣ Ό,τι προστάξει η κυρά! Μα πρόσεχα την Γκόλφω...

ΣΙΔΕΡΗ Τώρα θα την προσέξουμε εμείς!

Δεν είναι έτσι, Τάσο 'μ;

ΤΖΙΜΗΣ Εεε...

ΣΙΔΕΡΗ Έφυγες! (ο Τζίμης, φοβισμένος, εγκαταλείπει τη σουίτα)

ΣΙΔΕΡΗ (προς τον Τάσο)

Η Γκόλφω εκουράστηκε, ας κοιμηθεί λιγάκι.

ΤΑΣΟΣ (τακτοποιώντας την Γκόλφω στο κρεβάτι)

Ναι, κουράστηκε. Είναι λίγο αχαμνή, βλέπεις, της πέσανε και πολλά τώρα τελευταία...

ΣΙΔΕΡΗ Ευτυχώς εσύ, Τάσο μου, δεν είσαι... αχαμνός...

Είσαι γερός και δυνατός και όμορφος και νέος...

Παρά τα χρόνια τα πολλά πο' μείνες στο κρεβάτι...

ΤΑΣΟΣ Μα δεν μιλάει μόνο ο Τζίμης σαν και μας... Κι εσύ, Έρση, σαν και μας μιλάς...

Δηλαδή τι σαν και μας... Αφού κι εγώ άλλαξα! Και μιλάω σαν εσάς κι εγώ τώρα!

ΣΙΔΕΡΗ Αλλάξαμε ντοπιολαλιές! Απίστευτο μου μοιάζει!

Ποιος θα το έλεγε για με, που 'μαι του Κολεγίου...

Του μπίζνες και του μανάτζμεντ η απόλυτη κυρία και στου κομουνικέισιον την πρωτοκαθεδρία!

ΤΑΣΟΣ Εντάξει, δεν μιλάς κι ολόδια με τα μας... Τον ρυθμό μας, όμως, τον ξεσήκωσες.

ΣΙΔΕΡΗ Είναι της φύσης ο ρυθμός ή της αγάπης βόλι;

Έτσι πια τώρα θα μιλώ ή μόνο σ' εσένα, Τάσο μ';

ΤΑΣΟΣ Εσύ κάτι θες να πεις...

Μα δεν τολμώ στον νου μου να τοβάλω...

ΣΙΔΕΡΗ Άλλο είναι να μην τολμάς κι άλλο να μην το θέλεις...

ΤΑΣΟΣ Έρση, δεν ξέρω αν το κατάλαβες, μα εδώ κοιμάται η Γκόλφω...

Οπού την επαντρεύτηκα κι οπού την αγαπάω...

ΣΙΔΕΡΗ Ποιος είπε πως η παντρειά πάει με την αγάπη;

Πως φίλες είν' αυτές οι δυο, πως πάνε χέρι-χέρι;

Ρώτα και με που γνώρισα το μίσος οπού έχουν η αγάπη για την παντρειά, ο έρωσ για τονγάμο...

Μα είσαι νέος στη ζωή, φρεσκοστεφανωμένος τι ήσουν για εφτά γενιές βαθιά αποκοιμισμένος...

ΤΑΣΟΣ Και τώρα οπού ξύπνησα την Γκόλφω έχω έγνοια,

γι' αυτό κυρία Σιδερί, μη με παραζαλίζεις!
Δε λέω, καλή είσαι κι όμορφη... πολύ. Και ξέρεις τόσα
όσα ποτέ εμείς οι δυο θα μάθουμ'.
Όμως γι' αγάπες μη μιλάς γιατί εγώ έχω μία
και ακριβά μου στοίχισε κάποτε η ατιμία...

ΣΙΔΕΡΗ Το ξέρω, Τάσο μου, είν' νωρίς αλλού για να κοιτάξεις
μα εγώ πάντα θα είμ' εδώ και θα γλυκοπροσμένω
του έρωτα τα πέταλα ο γάμος να μαδήσει.
Και τώρα σ' αποχαιρετώ, τι έχω τη δουλειά μου
η οποία για να βγει καλή, στα μίντια για να λάμψει,
πρέπει εσύ κι η Γκόλφω σου να είστε αγαπημένοι.
Μα να το ξέρεις, θα 'μαι εδώ, με ανοιχτές αγκάλες
έτοιμη για να σε δεχτώ, όταν θα κλείσουν άλλες...
(Η Γκόλφω τανύζεται και ανοίγει τα μάτια της.)

ΣΙΔΕΡΗ (ψιθυριστά)

Όπως είπαμε, Τάσο! Την Γκόλφω και τα μάτια σου! Ο κόσμος
πρέπει να σας βλέπει σαν αγαπημένο ζευγάρι. Μην το ξεχνάς
αυτό!
(Βγαίνει πριν την πάρει είδηση η Γκόλφω.)

ΣΚΗΝΗ 8

ΓΚΟΛΦΩ Τάσο, Τάσο μου γύρισες; Κι εγώ κοιμόμουν πάλι;
Κάτσε κοντά μου να μου πεις για όλα όσα είδες.
Πώς βρήκες, Τάσο, το χωριό; Τη βρύση μας; Τη στάνη;

ΤΑΣΟΣ Δεν ξέρω πώς να σου το πω, Γκόλφω μου αγαπημένη...
Σα να μην άλλαξαν πολλά, μα ήταν όλα άλλα...
Άλλοι άνθρωποι ζουν εκεί, άλλη η ζωή που κάνουν.
Σα ξένος ένιωσα κι εγώ ανάμεσα σε ξένους.
Κι ένα μόνο κατάλαβα και τώρα σου το λέω:
Η ζωή μου είναι δίπλα σου, όπου κι αν είσαι, Γκόλφω.
Δεν με τραβάει το χωριό ή το βουνό ή τα ζώα
τι η δική σου αγκαλιά είναι ο κόσμος όλος.

ΓΚΟΛΦΩ Για μια στιγμή φοβήθηκα μη δεν ξαναγυρίσεις...
Μήπως τα δέντρα, τα πουλιά σου πάρουν τα μυαλά σου
ή μήπως καμιά έμορφη, με βιός, τσελιγκοπούλα
θε σε κρατήσει μακριά, κι εγώ ξανά σε χάσω.

ΤΑΣΟΣ Μη μου παραλογίζεσαι. Ο ύπνος τόσων χρόνων
μπορεί να μη με γέρασε, με ωρίμασε ωστόσο.
Την Γκόλφω δεν αφήνω πια, ο κόσμος να χαλάσει...
(αρχίζει να ακούγεται το «every breath you take»:
[https://www.bing.com/videos/riverview/
relatedvideo?&q=every+step+you+make&q](https://www.bing.com/videos/riverview/relatedvideo?&q=every+step+you+make&q)
Είσαι δική μου...
Μου ανήκεις!
(η μουσική σβήνει)

ΓΚΟΛΦΩ Είμαι δική σου, Τάσο μου, σου ανήκω!

ΣΚΟΤΑΔΙ
ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

ΠΡΑΞΗ Β

ΣΚΗΝΗ 9 – ΠΡΟΟΙΜΙΟ

Η σκηνή έχει μετατραπεί σε τηλεοπτικό πλατό. Η σκηνοθεσία μπορεί να επιλέξει να υπάρξει είτε α) στο φόντο προβολή βίντεο, που θα δείχνει φυσικό περιβάλλον (βρύση Γκόλφως, δάσος, φυσικοί ήχοι πουλιών) και στη σκηνή ένα ταπεινό σπιτάκι είτε β) ένα fake-φυσικό περιβάλλον επί της σκηνής-πλατό. Και στις δύο περιπτώσεις θα υπάρχουν όλα όσα χρειάζεται ένα τηλεοπτικό συνεργείο (φώτα, μικρόφωνα, μπουμ, καλώδια, 1-3 τεχνικοί να πηγαινοέρχονται).

ΑΦΗΓΗΤΗΣ (βγαίνοντας)

Κάπως έτσι κυλήσανε του Τάσου και της Γκόλφως
 οι πρώτες μέρες της ζωής σε τούτο τον αιώνα.
 Με έρωτα κάθε βραδιά, τη μέρα παραζάλη,
 να μάθουνε τα πράματα του κόσμου τα καινούργια
 μα και να μην ξεχάσουνε αυτά που ήδη ξέραν
 από τα χρόνια τα παλιά της πρώτης τους αγάπης.
 Γιατί ο κόσμος σήμερα θέλει πολύ να μάθει
 πώς ζούσαν τότε οι άνθρωποι, ποιες ήταν οι δουλειές τους,
 αλλά και πώς περνούσανε μέσα στα σπιτικά τους.
 Τι τρώγαν, πώς πλενόntonουσαν, τι ρούχα εφορούσαν,
 τι μαγειρεύανε και πώς, και πόσο εκοιμόνταν,
 την ώρα πώς περνούσανε - αλήθεια, δεν βαριόνταν;
 Πάνω απ' όλα πιο πολύ θέλουν να βλέπουν όμως
 ζωντανά, καθημερινά, τον Τάσο και την Γκόλφω.
 Αυτούς που η απόγνωση τους έστειλε στον τάφο,
 αλλά ξεστούς τούς κράτησε η φλόγα της αγάπης.
 Πώς ζούνε τώρα, πώς περνούν, ζούνε τον έρωτά τους;
 Ή μήπως και αυτοί πονάνε κι υποφέρουν
 από του γάμου τα τρωτά, την γκρίνια, τη συνήθεια;
 Αυτοί λοιπόν δεχτήκανε την πρόταση της Έρσης
 να βάλουνε μικρόφωνα και κάμερες ολούθε
 και η ζωή που κάνουνε ριάλιτι να γίνει

σε τηλεοράσεις, σε πισί, σε κινητά και τάμπλετ.
Και να τοι, τώρα, έρχονται, η μέρα τους αρχίζει,
σε λίγο ο σκηνοθέτης τους θ' αρχίσει να τσιρίζει
...εεε... να γυρίζει!

Ο Αφηγητής φεύγει.

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ 10

ANTONI (βγαίνοντας φουριόζος στη σκηνή)

Μάρθααααααααα! Πού είσαι, Μάρθα;

(Η Μάρθα –τσαμπουκαλού, με φωνή από φυσικού της μπάσα–
βγαίνει από το σπιτάκι όπου μακιγιάρει Γκόλφω και Τάσο για
το γύρισμα, κρατώντας μια ανοιγμένη πούδρα κι ένα πινέλο.)

ΜΑΡΘΑ Τι έγινε, ρε Άντονι! Πρωί πρωί με τις φωνές ξεκινάμε;

ANTONI Δεν ξεκινάμε με τις φωνές, ξεκινάμε με τις κότες. Τους έχεις
έτοιμους για το κοτέτσι;

ΜΑΡΘΑ Δώσε μου δύο. Για την Γκόλφω. Τον Τάσο τον έχω.
Τάσοοοο!

ΤΑΣΟΣ (εμφανίζεται ντυμένος με παραδοσιακή φορεσιά)

Καλημέρα, κυρ-Άντονι. Καλά είσαι; Τι χαμπάρια;

ANTONI Άμα κόψεις αυτά τα βλάχικα τα «κυρ-Άντονι», θα είμαι
καλά.

ΤΑΣΟΣ Ε, κυρ-Άντονι, σαν πολλά γυρεύεις. Να μιλάμε βλάχικα στο
γύρισμα, να μιλάμε μοντέρνα στους δημοσιογράφους. Και σε
σένα που είσαι και στο γύρισμα και στους
δημοσιογράφους πώς να μιλάμε;

ANTONI Κυρ-Άντονι να μη με λες, κι όλα καλά θα πάνε...
(Βγαίνει η Γκόλφω εκθαμβωτικά όμορφη.)

ΤΑΣΟΣ Καλώς τηνε την πέρδικα, την όμορφή μου Γκόλφω.
Ωρα να πάμε στο κοτέτσ', τις κότες να ταΐσουμε'.

ANTONI Στοπ στοπ στοπ στοπ!!! Δεν είπα ακόμα «Πάμε»!

ΤΑΣΟΣ Μα αφού αυτά είναι τα λόγια που λέμε ΠΡΟΤΟΥ πάμε!

ANTONI Δώσε μου δύναμη, Θεέ, όση και το ταλέντο μ'!
(προς τον Τάσο)

Πόσες φορές πρέπει να το πω; Μέχρι να πω το «Πάμε» δεν
ξεκινά το γύρισμα, είτε πρόκειται να πάτε κάπου είτε να

μείνετε στο πλατό!

ΜΑΡΘΑ (έρχεται κρατώντας μερικά άχυρα)

Δεν έχετε να πάτε πουθενά χωρίς αυτό το φυσικό element.

(βάζει δυο-τρία άχυρα στο κεφάλι της Γκόλφως κι άλλα τόσα
στον Τάσο)

ΑΝΤΟΝΙ Είστε όλοι έτοιμοι;

(κοιτώντας τον Τάσο) ΤΩΡΑ θα το πω:

Φώτα – κάμερες – πάμε!

(ξεκινά το γύρισμα)

ΤΑΣΟΣ Καλώς τηνε την πέρδικα, την όμορφή μου Γκόλφω.

Ωρα να πάμε στο κοτέτσ', τις κότες να ταΐσουμε'.

ΓΚΟΛΦΩ Ός' όμορφ' ήταν η νυχτιά που 'ζησα στο πλευρό σου

να 'ναι κι η μέρα, Τάσο μου, αφέντη του σπιτιού μου.

ΤΑΣΟΣ Θα 'ναι, κορίτσι μου γλυκό, ατέλειωτη ομορφιά μου.

Ωρα να πάμε στο κοτέτσ', τις κότες να ταΐσουμε'.

ΑΝΤΟΝΙ Cut!!!

(Ο Τάσος πέφτει κάτω μεμιάς, η Γκόλφω κοιτά αμήχανα μη
ξέροντας τι να κάνει.)

ΤΑΣΟΣ (ανασηκώνοντας το κεφάλι του προβληματισμένος)

Γιατί, κυρ-Άντονι είπες κάτ';

Στο κοτέτσι δεν είναι που πρέπει να πέσουμε' κάτ';

ΑΝΤΟΝΙ (προς τον ουρανό)

Ταλέντο μου 'δωσες πολύ, μα δύναμη διόλου...

Πόση να έχει υπομονή ο δόλιος σκηνοθέτης;

(προς τον Τάσο)

Πόσες φορές θα το πω: το cut την ώρα του γυρίσματος δεν
σημαίνει πέσε κάτω!

Σημαίνει πως σταματά το γύρισμα!

ΤΑΣΟΣ (καθώς σηκώνεται)

Και γιατί να σταματήσει το γύρισμα;

ANTONI Γιατί είπες για δεύτερη φορά τον δεύτερο στίχο της πρώτης ατάκας αντί για τον δεύτερο στίχο της δεύτερης ατάκας...

ΤΑΣΟΣ Λίγο πιο λιανά κυρ-Άντονι...

(Ο Άντονι στρέφει το βλέμμα προς τον ουρανό.)

ΜΑΡΘΑ Δεν έπρεπε να πεις:

Θα 'ναι, κορίτσι μου γλυκό, ατέλειωτη ομορφιά μου.

Ωρα να πάμε στο κοτέτσ', τις κότες να ταΐσουμε'.

Έπρεπε να πεις:

Θα 'ναι, κορίτσι μου γλυκό, ατέλειωτη ομορφιά μου.

Αφού θα πάμε στο κοτέτσ', τις κότες να ταΐσουμε'.

ΤΑΣΟΣ Μα να πέσουμε κάτ' για τόσο παραμικρό λάθος!

ANTONI Μα δεν έπρεπε να πέσετε κάτ'! Το γύρισμα έπρεπε να σταματήσει με cut!!!

ΜΑΡΘΑ Ηρέμησε, Άντονι, ηρέμησε! Μην τρέχουμε πάλι για στεντς...

Τάσο και Γκόλφω, πάρτε τις αρχικές σας θέσεις...

ANTONI (παρατημένος)

Πάμε!

(Ξεκινά πάλι το γύρισμα)

ΤΑΣΟΣ Καλώς τηνε την πέρδικα, την όμορφή μου Γκόλφω.

Ωρα να πάμε στο κοτέτσ', τις κότες να ταΐσουμε'.

ΓΚΟΛΦΩ Όσ' όμορφ' ήταν η νυχτιά που 'ζησα στο πλευρό σου...

(Ακούγεται fancy δυνατός ήχος κινητού. Η Γκόλφω

ψαχουλεύει τις πολλές πτυχώσεις της φούστας της, βρίσκει μια τσέπη και ανασύρει ένα κινητό-παντόφλα. Πριν το βρει...)

ANTONI Cut!!! Cut γαμώ τους θεούς του Ολύμπου... Και τους δώδεκα όμως! Cut!

(Ο Τάσος κάνει να πέσει κάτω, αλλά μετανιώνει και δεν πέφτει.)

ΓΚΟΛΦΩ (κλείνοντας το κινητό)

Συγγνώμη, συγγνώμη, το φταίξιμο είναι δικό μου...

ΑΝΤΟΝΙ Μάρθα, δεν σου έχω αναθέσει να τους παίρνεις τα κινητά με το που τελειώνεις το μακιγιάζ;

ΜΑΡΘΑ Με σάστισες με τις φωνές, τα έχασα η δόλια...

ΓΚΟΛΦΩ Το ξέχασα κι η δόλια εγώ... Ζητώ πολλά συγγνώμη...

ΤΑΣΟΣ Άιντε, τόσο κακό για το τίποτα, άιντε να τελειώνουμε.

ΑΝΤΟΝΙ Κλείστε τα κινητά ΟΛΟΙ!

Πάμε!

(ξεκινά πάλι το γύρισμα)

ΤΑΣΟΣ Καλώς τηνε την πέρδικα, την όμορφή μου Γκόλφω.

Ωρα να πάμε στο κοτέτσ', τις κότες να ταΐσουμε'.

ΓΚΟΛΦΩ Όσ' όμορφ' ήταν η νυχτιά που 'ζησα στο πλευρό σου να 'ναι κι η μέρα, Τάσο μου, αφέντη του σπιτιού μου.

ΤΑΣΟΣ Θα 'ναι, κορίτσι μου γλυκό, ατέλειωτη ομορφιά μου.

Αφού θα πάμε στο κοτέτσ', τις κότες να ταΐσουμε'.

(Πιάνονται χέρι χέρι και βγαίνουν από το πλατό.)

ΑΝΤΟΝΙ CUT!

Το 'χουμ'!!!

ΤΑΣΟΣ Τα 'κουσες, Γκόλφω μ'; Το 'χουμ'!

ΓΚΟΛΦΩ Το 'χουμ'! Το 'χουμ!

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ 11

Όταν ξανανάβουν τα φώτα, στο πλατό βρίσκονται μόνο ο Τάσος και η Γκόλφω καθισμένοι σε δύο πολυθρόνες σκηνοθέτη που έχουν προστεθεί στο σκηνικό, όπως κι ένα τραπεζάκι ανάμεσά τους, με δύο φρέντο καφέδες και τα κινητά τους. Οι φορεσιές είναι ξεκούμπωτες, ταλαιπωρημένες. Ο Τάσος έχει πετάξει τα τσαρούχια.

ΤΑΣΟΣ (πίνει μια γουλιά καφέ)

Άλλη μια μέρα ταλαιπώριας πέρασε...

ΓΚΟΛΦΩ (πίνει κι αυτή μια γουλιά και πιάνει να παίζει ένα flower game στο κινητό της)
Είναι τρομερό...

ΤΑΣΟΣ Αν είναι τρομερό... Δεν το χωράει ο νους μου: κάνουμε πράγματα που ξέραμε όλη μας τη ζωή... που τ' αγαπούσαμε... τα πονάγαμε... κι ας μας κούραζαν. Εμείς τα κάναμε με όρεξη και αγάπη. Ενώ τώρα...

ΓΚΟΛΦΩ (χωρίς να σταματήσει να παίζει, μοιρολατρικά)
Τώρα... Έντεκα μήνες σ' αυτό το ριάλιτι...

ΤΑΣΟΣ Βαρέθηκα, Γκόλφω μου, μα τω Θεώ, βαρέθηκα...

ΓΚΟΛΦΩ Ας κάνουμε υπομονή, Τάσο μου! (ήχος επιβράβευσης από το παιχνίδι που παίζει)

ΤΑΣΟΣ Μωρ' υπομονή κάνουμε. Αυτό που με τρελαίνει είναι το για πόσο.

ΓΚΟΛΦΩ Για όσο αντέχουμε. Γιατί αν πάψουμε να αντέχουμε το ριάλιτι —η Έρση το είπε ξεκάθαρα— θα πρέπει να μάθουμε να αντέχουμε την ανεργία. Και τη φτώχεια. Γιατί η ανεργία φέρνει φτώχεια και η φτώχεια φέρνει γκρίνια...

ΤΑΣΟΣ Γαμώ τους σαρανταδώδεκα θεούς του Ολύμπου!

ΓΚΟΛΦΩ Δεν είναι καλή παρέα ο Άντονι, Τάσο μου, δεν είναι. Έχεις ξεσηκώσει όλα του τα κουσούρια.

ΤΑΣΟΣ Κάπως πρέπει να εκτονωθώ κι εγώ! Άντρας είμαι!
Μαθημένος να κερδίζω τη ζωή μου με τον κόπο μου. Όχι να
παρασταίνω ότι κοιμάζω...

ΓΚΟΛΦΩ Τι να κάνουμε όμως... Στους καιρούς οπού ξυπνήσαμε
κερδίζεις περισσότερα παρασταίνοντας ότι κοιμάζεσαι, παρά
κοιπάζοντας πραγματικά. Δεν βλέπεις την Έρση;

ΤΑΣΟΣ Γαμώ την Έρση μου, γαμώ... Γιατί να πούμε το ναι σ' αυτή
την τρέλα;

ΓΚΟΛΦΩ Και τι άλλο να κάναμε, Τάσο μου; Αφού ο Λόρδος μάς
συντηρούσε μόνο όσο κοιμόμασταν... Το είπε η Έρση...

ΤΑΣΟΣ (μιμούμενος την Έρση)
«Πρέπει να δεχτείτε, κύριε Τάσο, κι εσείς, κυρία Γκόλφω, τον
τρόπο βιοπορισμού που σας προσφέρουμε. Γιατί αλλιώς...
μετά τον Λόρδο, θα πέσει λόρδα!!!»

ΓΚΟΛΦΩ (παρατά το κινητό της και το παιχνίδι)
Τι άγιος τρόπος να μάθω αυτή τη λέξη... λόρδα... Πείνα μάς
περιμένει, Τάσο μου, πείνα, αν σταματήσει το ριάλιτι.

ΤΑΣΟΣ Και πόσο θ' αντέξουμε...
...να ζούμε εδώ κλεισμένοι, ζευγάρι ζηλευτό,
μονάχοι σα λιοντάρια σε τούτο το πλατό
για να μας βλέπει ο κόσμος σε μια πικρή σκλαβιά...

ΓΚΟΛΦΩ Εχάσαμε τα πάντα, το χωριό και τους γονείς,
τα ζωντανά, τους φίλους κι όλους τους συγγενείς.

ΤΑΣΟΣ Καλύτερα μιας ώρας ελεύθερη ζωή,
παρά σαράντα χρόνια κλεισμένοι στο κουτί.

ΓΚΟΛΦΩ Ωραία τα λέμε, Τάσο, όσο είναι κλειστές οι κάμερες. Όταν
ανοίγουν όμως...
(Σ' αυτό το σημείο, ήχος SMS στο κινητό της Γκόλφως. Η
Γκόλφω κάνει να το δει. Ο Τάσος ορμάει να της πάρει το
κινητό.)

ΤΑΣΟΣ Μη μου πεις πως είναι πάλι ο...

(Η Γκόλφω προσπαθεί να αντισταθεί, αλλά ο Τάσος της αρπάζει το κινητό. Μόλις το ανοίγει αρχίζουν να σκάνε σερί κι άλλες ειδοποιήσεις.)

ΓΚΟΛΦΩ Ούτε ποιος είναι ξέρω εγώ, μα ούτε και με νοιάζει...

ΤΑΣΟΣ Θα τρελαθώ, θα τρελαθώ! Σα να μη φτάναν όλα τα όσα ετραβήξαμε, τα τόσα που περνάμε έχουμε και τους φόλουερες της κυρίας μας της Γκόλφως!!!

ΓΚΟΛΦΩ Αχ, Τάσο, Τάσο, σε παρακαλώ, μη δίνεις σημασία, αφού δεν είναι τίποτα, το ξέρεις και το ξέρω! Άλλωστε ποιο το πρόβλημα, γιατί σε νοιάζει τόσο, αφού γράμματα δεν έμαθα, δεν ξέρω να διαβάζω...

ΤΑΣΟΣ Κάτι μου λέει πως κρυφά έμαθες να διαβάζεις...
(την πλησιάζει απειλητικά και της στρίβει το χέρι μέχρι να πονέσει)
Για λέγε! Πες μου τώρα! Έμαθες γράμματα κρυφά; Έμαθες να διαβάζεις;
Τι 'ν' αυτά;
(της δείχνει στο μέσεντζερ γράμματα αλλά κι ένα σωρό καρδούλες, ανδρικά πρόσωπα να στέλνουν φιλάκια κ.λπ.)
Μα δε χρειάζεται καν τα γράμματα να ξέρεις.
Τι είναι τούτες οι καρδιές, ετούτα τα φιλάκια;
Και ποιοι 'ναι' που τα στέλνουνε στου Τάσου τη γυναίκα;

ΓΚΟΛΦΩ (πονεμένα, γιατί ο Τάσος της στρίβει ακόμα το χέρι)
Τάσο, τα λόγια σου πονάν πότερο απ' το χέρι...
Εσύ τα λες σε μένα αυτά;
Που για τα μάτια σου εγώ θα 'χανα τη ζωή μου;
Νομίζεις πως εγώ ποτέ...

ΤΑΣΟΣ Για τα μάτια μου θα 'χανες, ΜΠΟΡΕΙ, την ίδια τη ζωή σου.
Όμως αυτά τα μάτια μου είναι που τώρα βλέπουν μια Γκόλφω άπιστη, κοινή, κτήμα του κόσμου όλου...

ΓΚΟΛΦΩ Λες πως ΜΠΟΡΕΙ να έχανα την ίδια τη ζωή μου;

Με λες ΚΟΙΝΗ και ΑΠΙΣΤΗ, δεν ντρέπεσαι καθόλου;
Εγώ διόλου δεν άλλαξα, είμαι η παλιά η Γκόλφω,
εκείνη οπού αγάπησες κι οπού εφαρμακώθη...

ΤΑΣΟΣ Και τώρα το φαρμάκι εκείό το πίνω εγώ, ο Τάσος,
το κινητό σου σα θωρώ, τα ρούχα και το θράσος
που απόχτησες, στον κόσμο όλο να δείχνεις
όσα μόνο ο άντρας σου αξίζει για να βλέπει.

ΓΚΟΛΦΩ Τάσο μου, παραλογίζεσαι...

ΤΑΣΟΣ Τα λογικά μου χάνω... μα δεν αντέχω έτσι να ζω...
Το λέω νέτα-σκέτα.

ΓΚΟΛΦΩ Αν δεν αντέχεις, Τάσο μου, το κινητό μου πέτα
κι έλα να ζήσουμε ξανά όπως τότε, στο βουνό μας...

ΤΑΣΟΣ Αυτό δεν είναι βολετό και μη γελιέσαι, Γκόλφω...
Τι άλλαξες πολύ κι εσύ, κι εγώ, κι οι δυο αντάμα...
Δεν είμαστε πια δυο άνθρωποι... είμαστε δυο εικόνες...
Το απέξω μας ολόιδιο, όπως τα χρόνια εκείνα,
μα εντός μας εχλάσαμε, εγίναμε δυο άλλοι...

ΓΚΟΛΦΩ Όμως, αν προσπαθήσουμε, καλέ μου, θα τα βρούμε
εκείνα-εκεί τα δυο παιδιά που τόσο αγαπιόνταν...

ΤΑΣΟΣ Και που δεν αγαπιούνται πια...

ΓΚΟΛΦΩ Μα τι μου λέγεις, Τάσο;

ΤΑΣΟΣ Σου λέγω πως στα μάτια σου δεν βλέπω πια αστέρια,
μόν' βλέπω άντρες λιγούρηδες, έτοιμους να σε φάνε...

ΓΚΟΛΦΩ Μα ούτε κι απ' το στόμα σου προβάλλουν περιστέρια
με της ειρήνης το κλαδί στο ράμφος να κρατάνε...
Μόνο ήχοι από τύμπανα πολέμου και κακίας
φτάνουνε ως τ' αυτάκια μου τα πικρομιλημένα.
Σταμάτα πια την έχθρητα και έλα να τα βρούμε,
Τάσο, Τάσο μου, άντρα μου, έρωτα της ζωής μου...

(τον πλησιάζει για να τον αγκαλιάσει αλλά αυτός την αποδιώχνει)

ΤΑΣΟΣ Διόλου δεν κατάλαβες τι μας συμβαίνει, Γκόλφω.

Πήγαινε σ' όλους αυτούς οπού σε κυνηγάνε
κι άσε με εμένα μόνο μου, να πάρω άλλο δρόμο.

ΓΚΟΛΦΩ Τουλάχιστον, στο ριάλιτι, δεν μπορούμε, Τάσο,
να παίζουμε πως είμαστε ακόμα αγαπημένοι;

ΤΑΣΟΣ Τόσο πολύ εχάλασες; Το μόνο που σε κόφτει
είναι μη χάσεις φόλοουερς και τους πολλούς τους άντρες;

ΓΚΟΛΦΩ Μα δεν εχάλασα εγώ, μάλλον εσύ, Τάσο,
που βλέπεις όσα δεν θωρώ και στο μυαλό μου βάζεις.
Ούτε με νοιάζουν φόλοουερς ούτε κανένας άντρας.
Κι αν θέλω στο ριάλιτι αυτό να συνεχίσω
είναι για να μπορώ, έστω εκεί, κοντά σου για να είμαι.

ΤΑΣΟΣ Όχι πως τα πιστεύω αυτά οπού μου τσαμπουνίζεις,
αλλά θα συνεχίσουμε στο ριάλιτι να ζούμε μια ψεύτικη ζωή.
Μέχρι να δούμε καθαρά το πώς θα πορευτούμε όταν με το
καλό -ή το κακό- δώσει ο Θεός να χωριστούμε...

Η Γκόλφω ξεσπά σε κλάματα και βγαίνει από τη σκηνή.

ΗΜΙΦΩΣ

ΣΚΗΝΗ 12

Όταν ξανανάβουν τα φώτα, ο Τάσος είναι ακόμα εκεί. Πίνει μια τελευταία γουλιά φρέντο και πετά σεκλετισμένος το πλαστικό ποτήρι στο πάτωμα.

Εμφανίζεται η Έρση Σιδερί.

ΣΙΔΕΡΗ Κύριε Τάσο; Μόνος σας; Πού είναι η κυρία Γκόλφω;

ΤΑΣΟΣ «Κύριε Τάσο;» «Κυρία Γκόλφω;» Κάτι καλά δεν πάει...

ΣΙΔΕΡΗ Αυτή δεν ήταν η συμφωνία μας; Να έχουμε μια απολύτως επαγγελματική σχέση, κύριε Τάσο.

ΤΑΣΟΣ Για όσο κρατάει το ριάλιτι...

ΣΙΔΕΡΗ Απ' όσο ξέρω, κρατάει ακόμα. Αν και... Κύριος οίδε για πόσο...

ΤΑΣΟΣ (πετάγεται)

Ποιος κύριος και ποιος είδε;
Τι θα πει για πόσο;

ΣΙΔΕΡΗ Θα πει ότι τα νούμερα του ριάλιτί μας πέφτουν... Πέφτουν ραγδαία... Ορίστε...
(πάει να του δείξει κάτι στο τάμπλετ, αλλά ο Τάσος την αποτρέπει με μια κίνηση)

ΤΑΣΟΣ Και τι σημαίνει αυτό για μας;

ΣΙΔΕΡΗ Σημαίνει... γι' αυτό είμαι εδώ άλλωστε... και ήθελα και την κυρία Γκόλφω...

ΤΑΣΟΣ Παράτα την την κυρα-Γκόλφω.

ΣΙΔΕΡΗ Μα... Πρέπει να συζητήσουμε σοβαρά... Για το μέλλον του ριάλιτι δηλαδή. Από το οποίο εξαρτάται και το δικό σας μέλλον!

ΤΑΣΟΣ Πες τα σε μένα. Η Γκόλφω γνώμη δεν έχει.

ΣΙΑΔΕΡΗ Το θέμα είναι ότι... ο κόσμος αρχίζει να μας γυρίζει την πλάτη. Η ποιοτική έρευνα δείχνει ότι τα δυναμικά κοινά παρουσιάζουν σημάδια κόπωσης από τον φολκλόρ έρωτα και τις πασέ ασχολίες σας.

ΤΑΣΟΣ Φολκλόρ ο έρωτας του Τάσου και της Γκόλφως; Πασέ οι ασχολίες μας;

ΣΙΑΔΕΡΗ Δε λέω...

ΤΑΣΟΣ Τι δε λες; Δικά σου είναι τα λόγια αυτά!!! Σάμπως ήξερα εγώ τι θα πει φολκλόρ και τι πασέ; Εσύ μου τα 'μαθες, κυρα-Έρση μου, εσύ!

ΣΙΑΔΕΡΗ Τέλος πάντων, δεν είναι εκεί το θέμα.

ΤΑΣΟΣ Αμ' πού είναι το θέμα, κυρα-Έρση μου;

ΣΙΑΔΕΡΗ Πόσο μ' εκνευρίζει αυτό το κυρα-

ΤΑΣΟΣ Γι' αυτό το λέω, κυρα-Έρση μου. Γι' αυτό το λέω. Αλλά δεν είναι αυτό το θέμα!

ΣΙΑΔΕΡΗ Το θέμα είναι ότι κάτι τρέχει. Σα να μην είστε ερωτευμένοι πια εσείς οι δυο. Σα να μην περνάτε καλά. Κι αυτό... αυτό βγαίνει προς τα έξω.

ΤΑΣΟΣ Το παρασταίνουμε όσο πιο καλά μπορούμε.

ΣΙΑΔΕΡΗ Αυτό είναι το πρόβλημα: το παρασταίνετε. Δεν το νιώθετε.

ΤΑΣΟΣ Αμ' πώς να τα νιώσουμε, κυρα-Έρση; Με τον μπάστακα τον Άντονι που είναι όλο πάμ' και κάτ'!

ΣΙΑΔΕΡΗ Απ' ό,τι φαίνεται, δεν υπάρχει γυρισμός. Ούτε εσείς θα ξαναγίνετε όπως ήσασταν ούτε τα νούμερα... Και ο παραγωγός ήταν κατηγορηματικός. Δίνει περιθώριο μέχρι το τέλος του μήνα. Αν δεν υπάρξει θεαματική αλλαγή, το ριάλιτι κόβεται.

ΤΑΣΟΣ Εδώ έχουν κοπεί άλλα κι άλλα... δεν πα' να κοπεί και το ιάλιτι...

ΣΙΑΔΕΡΗ Αλήθεια λες, Τάσο μου; Έχουν κοπεί... κι άλλα;

ΤΑΣΟΣ Για το ριάλιτι έλεγες.

ΣΙΔΕΡΗ Ναι, η αλήθεια είναι ότι το ριάλιτι κινδυνεύει... δηλαδή είναι σίγουρο σχεδόν... ότι θα κοπεί. Όμως...

ΤΑΣΟΣ Τι όμως;

ΣΙΔΕΡΗ Όμως δεν θα ήμουν αυτή που είμαι, αν δεν είχα plan B.

ΤΑΣΟΣ Πάλι άρχισες τα ακαταλαβίστικα.

ΣΙΔΕΡΗ Έχω άλλα σχέδια για σας... Εφόσον βέβαια οριστικοποιηθεί ο χωρισμός σας.

ΤΑΣΟΣ Ο χωρισμός μας... Ποιος να το 'λεγε...
Ποθαμένοι να 'μαστε μαζί κι αναστημένοι χώρια...

ΣΙΔΕΡΗ Μόνο στον τάφο τα πράγματα δεν αλλάζουν. Στη ζωή όλα μπορεί να αλλάζουν...

ΤΑΣΟΣ Γι' αυτό καλά το είπες: χωρίζουμε.

ΣΙΔΕΡΗ Ωραία!

ΤΑΣΟΣ Ωραία είν' η Γκόλφω μου! Όχι ο χωρισμός μας.

ΣΙΔΕΡΗ Όπως σου είπα, Τάσο μου, εγώ σε περιμένω.

ΤΑΣΟΣ Δεκάρα δε δίνω εγώ για σε. Ούτε για καμιά άλλη.
Την Γκόλφω αφού έχασα, καμιά δε με μέλλει.

ΣΙΔΕΡΗ Τουλάχιστον, κύριε Τάσο, θα μπορούσαμε να δουλέψουμε μαζί; Ή έχετε άλλα σχέδια;

ΤΑΣΟΣ Τι σχέδια να έχω εγώ; Το μόνο σχέδιο που είχα ποτέ ήταν να ζήσω με την Γκόλφω μου... Και κοίτα...

ΣΙΔΕΡΗ Αφήστε με να σας καθοδηγήσω, κύριε Τάσο. Έχετε – δηλαδή έχουμε– προοπτικές. Τις δουλεύω αρκετές εβδομάδες, έχω κάνει τα επιχειρηματικά σχέδια, έχω μιλήσει με τους συντελεστές, έχω βρει fundings...

ΤΑΣΟΣ Για λέγε, λοιπόν.

ΤΑΣΟΣ Για σας, κύριε Τάσο, ένα άντρα μεγαλωμένο στη φύση, ένα παλικάρι με όλη τη σημασία της λέξης, έχω σκεφτεί, και θα το κάνω πράξη χάρη στη χρηματοδότηση που πέτυχα, ένα νέο brand: το TASOS' WELLNESS RETREAT!

ΤΑΣΟΣ Μη μου πεις ότι είναι τίποτα λουτροκαμπινέδες γιατί...

ΣΙΔΕΡΗ Ηρεμήστε, κύριε Τάσο! Δεν είναι λουτροκαμπινέδες... Κέντρο ευεξίας και διακοπής καπνίσματος είναι.

ΤΑΣΟΣ Τι σχέση έχω εγώ με τα καπνίσματα;

ΣΙΔΕΡΗ Μα αυτό ακριβώς πουλάμε! Το ότι δεν έχετε καμία σχέση! Θα έρχονται οι άνθρωποι που καπνίζουν με στόχο να σας μοιάσουν! Στο σφρίγος, στην κορμοστασιά, στην υγεία...

ΤΑΣΟΣ Τα πιστεύεις αυτά που λες;

ΣΙΔΕΡΗ Μα δεν έχει σημασία αν τα πιστέψω εγώ. Σημασία έχει να τα πιστέψουν αυτοί που θα επιλέξουν το TASOS' WELLNESS RETREAT!

ΤΑΣΟΣ Μου φαίνεται ότι ο κόσμος πάει μπροστά, μα τα μυαλά του πίσω...

ΣΙΔΕΡΗ Και το καλύτερο; Έχουμε ήδη slogan!

ΤΑΣΟΣ Ωρ' τι μας λες...

ΣΙΔΕΡΗ Ξέρετε τι ρόλο παίζει ένα καλό slogan?

ΤΑΣΟΣ Τι ρόλο θα παίζω εγώ θέλω να ξέρω.

ΕΡΣΗ Ακούστε, ακούστε:

«Αφήστε το τασάκι και ελάτε τον Τάσο.

Πρώτα θα σας κόψει την ανάσα και μετά το κάπνισμα.»

ΤΑΣΟΣ Τη λέξη μαλακία στα χρόνια μου δεν την εξέραμε. Αλλά στα χρόνια τα δικά σας είναι απαραίτητη, φως-φανάρι.

ΕΡΣΗ Ό,τι λέξη και να πείτε, κύριε Τάσο, σας εγγυώμαι πως το project θα πετύχει! Όπως θα πετύχει και το project της κυρίας Γκόλφως.

ΤΑΣΟΣ Μπα, έχει και η Γκόλφω πυρότζεκτ; Δεν πιστεύω να τη βάλετε κι αυτήν στα καπνίσματα...

ΣΙΔΕΡΗ Μα όχι, βέβαια! Εφόσον ανακοινωθεί στα μίντια ο χωρισμός σας, η κυρία Γκόλφω θα πρέπει να κάνει κάτι εντελώς διαφορετικό και αυτόνομο.

ΤΑΣΟΣ Θα τη βάλεις πάλι σε κλουβί να την κοιτούν οι άντρες; Για πρόσεξε, γιατί...

ΣΙΔΕΡΗ Όχι, μην ανησυχείτε. Θα διευθύνει κάτι εντελώς ήσυχο και προσαρμοσμένο στη ζωή που έχει συνηθίσει... κατά κάποιον τρόπο.

ΤΑΣΟΣ Κατά ποιον τρόπο;

ΣΙΔΕΡΗ Μήπως έχει πάρει το μάτι σας, στην έξοδο της πόλης, μια μεγάλη, περιφραγμένη έκταση με γκαζόν...

ΤΑΣΟΣ Ποιος γκαζόν';

ΣΙΔΕΡΗ Όχι γκαζώνει, γκαζόν. Χορτάρι δηλαδή. Χλόη. Αυτό θα πει γκαζόν.

ΤΑΣΟΣ Να βοσκά πρόβατα θα τη βάλετε την Γκόλφω;

ΣΙΔΕΡΗ Αχ... όλο στα πρόβατα ο νους σας, κύριε Τάσο. Σήμερα το γκαζόν, το χορτάρι, το χρειάζονται και οι άνθρωποι.

ΤΑΣΟΣ Ξέρω, ξέρω... σήμερα βοσκάν και άνθρωποι. Αυτοί οι... βόσκαν...

ΣΙΔΕΡΗ Βίγκαν, κύριε Τάσο μου, βί-γκαν. Αλλά δεν πρόκειται γι' αυτό. Αυτή η έκταση με το γκαζόν προορίζεται για γκολφ.

ΤΑΣΟΣ Έτσι θα τη λέτε τώρα την Γκόλφω; Γκόλφ'; Τώρα σας αρέσουν τα βλάχικα, ε;

ΣΙΔΕΡΗ Καμία σχέση. Το γκολφ είναι ένα παιχνίδι που παίζεται πάνω σε γκαζόν. Χτυπάς ένα μπαλάκι με κάτι ειδικά μπαστούνια με στόχο να το βάλεις σε συγκεκριμένες τρύπες που υπάρχουν στο γκαζόν.

ΤΑΣΟΣ Και η Γκόλφω τι σχέση έχει μ' όλα αυτά;

ΣΙΔΕΡΗ Μα θα είναι το πρόσωπο και το brand της επιχείρησης! Η επιχείρηση θα ονομάζεται «ΤΟ ΓΚΟΛΦ ΤΗΣ ΓΚΟΛΦΩΣ». Τα δε μπαστούνια τα έχουμε ήδη σχεδιάσει! Είναι εμπνευσμένα από την παραδοσιακή μας γκλίτσα! Μιλάμε για καταπληκτική ιδέα, απολύτως ταιριαστή με ΤΟ ΓΚΟΛΦ ΤΗΣ ΓΚΟΛΦΩΣ!

ΤΑΣΟΣ Μας πέθανες για άλλη μια φορά, κυρα-Ερση... Μας έβαλες να φαγωθούμε στο ριάλιτι, τώρα μας τρώς και τα ονόματα... το γκολφ της Γκόλφως... Σε λίγο θα πεις και το τάσ' του Τάσου... Και θα μας αφήσεις χωρίς όνομα. Και τι είναι ο άνθρωπος χωρίς όνομα;

ΣΙΔΕΡΗ Ό,τι και μια επιχείρηση χωρίς brand name.

ΤΑΣΟΣ (σκύβει το κεφάλι συντετριμμένος)

Ένα τίποτα... ένα τίποτα...

όσο κρατά το

ΣΚΟΤΑΔΙ

η σκηνή ξαναγίνεται σονίτα

ΣΚΗΝΗ 13

Ακούγονται αναφιλητά. Όταν ανάβουν τα φώτα, η Γκόλφω κλαίει ξαπλωμένη στο διπλό κρεβάτι της αρχικής σουίτας. Η πόρτα ανοίγει και μπαίνει ο Τάσος.

ΤΑΣΟΣ Εδώ κρύβεσαι, Γκόλφω μου; Τι έχεις; Τι συμβαίνει;
(Η Γκόλφω ανασηκώνεται και σκουπίζει το πρόσωπό της προσπαθώντας να σταματήσει τους λυγμούς.)

ΓΚΟΛΦΩ Αχ, ήρθες, Τάσο μου καλέ...

ΤΑΣΟΣ Με λες ακόμα Τάσο «σου»; «Καλό» με ονοματίζεις;

ΓΚΟΛΦΩ Για πάντα σε αγάπησα, για πάντα άντρας μου θα 'σαι...

ΤΑΣΟΣ Μα άλλα λένε τα χαρτιά, άλλα οι δικηγόροι...

ΓΚΟΛΦΩ Ασε τι λένε τα χαρτιά, τι γράμματα δεν ξέρω.

Κι οι δικηγόροι δεν μπορούν να σβήσουν τέτοια μέρα...
που όπως βλέπω ούτε κι εσύ μπορείς να την ξεχάσεις.
Γι' αυτό δεν ήρθες, Τάσο μου; Γιατί κι εσύ θυμάσαι;

ΤΑΣΟΣ Μπορεί να φαίνομαι σκληρός, μα δεν είμ' από πέτρα
και ούτε είναι βολετό τη μέρα να ξεχάσω
όπου πριν από δυο χρονιές ξυπνήσαμε αντάμα...

ΓΚΟΛΦΩ Ξυπνήσαμε... ξυπνήσαμε λες, ε; Μα άρχισ' ο εφιάλτης...

ΤΑΣΟΣ Για σε μάλλον τελείωσε... Έχεις το γκολφ της Γκόλφως...

ΓΚΟΛΦΩ Κι εσύ έχεις, Τάσο μου, δουλειά, του Τάσου το γουέλνες...

ΤΑΣΟΣ Γουέλνες θα πει «νιώθω καλά», μα εγώ καλό δεν είδα
από τη μέρα που από σε χωρίστηκε η ζωή μου...
Είμαι σαν κούτσουρο ξερό, σα φύλλο μααραμένο,
μια βρύση με δίχως νερό, πλατάνι δίχως ίσκιο.
Κι ας έρχονται κάτι ζουρλές γυναίκες θεριακλούδες,
από της γης τα πέρατα, το κάπνισμα να κόψουν – τάχα.
Γυναίκες όλων των ειδών και όλων των χρωμάτων
και από με γυρεύουνε όσα αλλού δεν βρήκαν...

ΓΚΟΛΦΩ Αλήθεια, λες, Τάσο μου; Κι εσύ; Εσύ τι κάνεις;

ΤΑΣΟΣ Εγώ δεν κάνω τίποτα... Εσένα συλλογιέμαι
και το κεφάλι μου χτυπώ, που σ' άφησε να φύγεις...

ΓΚΟΛΦΩ Δεν έφυγα εγώ, Τάσο μου... Εσύ μ' έκανες πέρα
γιατί σου φαίνονταν πολλοί οι άντρες που με βλέπαν
κι ας μην έδωσα εγώ ποτέ θάρρητα σε κανέναν...

ΤΑΣΟΣ Ήμουν αλλος τότε εγώ... πρωτόγνωρα ήταν όλα...
Να καταπιώ δεν μπόραγα όλα όσα συμβαίνουν
ούτε και καταλάβαινα τι σήμαιναν για σένα
οι άντρες που σου γράφανε και σου 'στελναν καρδούλες...

ΓΚΟΛΦΩ Τώρα, όμως, κατάλαβες; Έτσι δεν είναι, Τάσο;

ΤΑΣΟΣ Κατάλαβα πως δεν με νοιάζει καμιά, καμιά άλλη γυναίκα...

ΓΚΟΛΦΩ Όπως κι εμέ δε μ' ένοιαζε κανένας άντρας άλλος...

ΤΑΣΟΣ Και τότε τι καθόμαστε εδώ συννεφιασμένοι;
Γιατί δε βγαίνουμε στο φως, τον ήλιο να χαρούμε;
Τον ήλιο που αποκεί ψηλά θέλει να μας φωτίσει...

ΓΚΟΛΦΩ ...εμάς που μας αρνήθηκε του Άδη το σκοτάδι...

ΤΑΣΟΣ εμάς που για πάντα ένωσε μια θεϊκή αγάπη...
Αγκαλιάζονται και φιλιούνται.

*Τους διακόπτουν ο Τζίμης και η Μάρθα που μπαίνουν στη σουίτα
φουριόζοι.*

ΣΚΗΝΗ 14

ΜΑΡΘΑ Μπράβο, Τζίμη! Καλά το σκέφτηκες πως εδώ θα ήταν!

ΤΑΣΟΣ Πού θέλατε να ήμασταν μια τέτοια μέρα;

ΤΖΙΜΗΣ Αυτό είπα κι εγώ: επέτειος-κι-έτσι σήμερα! Δυο χρόνια ξύπνιοι!

ΤΑΣΟΣ Δυο χρόνια ξύπνιοι μα χαζοί! Χαζοί... και όχι μόνο...

ΜΑΡΘΑ Εμένα θα μου πεις! Πιο χαζούς δεν έχω ξαναδεί, ματημπαναγία! Να είστε κοιμισμένοι 130 χρόνια μαζί και να χωρίσετε στον χρόνο πάνω, ξύπνιοι!

ΤΖΙΜΗΣ Γι' αυτό και η Μάρθα είχε μια ιδέα... Τα σπάει η ιδέα της.

ΜΑΡΘΑ Ξέρετε, παρακολουθούσα το γκρουπ σας στο Instagram...

ΤΑΣΟΣ Το γκρουπ μας εσύ, Μάρθα;
Δουλειά σου ήταν θα μου πεις...

ΜΑΡΘΑ Όχι, Τάσο, δεν ήταν μόνο δουλειά μου... Εσείς οι δυο είστε κάτω το μοναδικό. Είναι σα να 'στε βγαλμένοι από παραμύθι...

ΤΖΙΜΗΣ Οι ωραίοι κοιμωμένοι-κι-έτσι...

ΜΑΡΘΑ Ναι, έτσι σας λένε ακόμα οι followers. Κι ας έχετε ξυπνήσει.
Και ξέρετε γιατί;

ΓΚΟΛΦΩ Πολύ θέλω να μάθω...

ΜΑΡΘΑ Γιατί δεν ξυπνήσατε μόνο εσείς. Μαζί σας ξύπνησε και η ελπίδα του κόσμου. Η ελπίδα ότι η μεγάλη αγάπη υπάρχει. Κι έχουν ανάγκη οι άνθρωποι να πιστέψουν στη μεγάλη αγάπη...

ΤΖΙΜΗΣ Ισχύει. Εσείς όμως...

ΜΑΡΘΑ Εσείς, με τον χωρισμό σας, την πνίζατε αυτή την ελπίδα...

ΤΑΣΟΣ Εγώ, εγώ φταίω για όλα!

ΓΚΟΛΦΩ Αν, Τάσο μου, μετάνιωσες, φταιξίμο δεν υπάρχει...

ΜΑΡΘΑ Μετάνιωσες, Τάσο μας; Αλήθεια τώρα;

ΤΑΣΟΣ Μετάνιωσα... μα το ναι... Και λέω να...

Λέω να τα αφήσουμε όλα πίσω και να ξαναπαντρευτούμε!

ΜΑΡΘΑ Καταπληκτικό!!!

ΤΖΙΜΗΣ Στιλ ουάου!!!

ΓΚΟΛΦΩ Θα ήτανε υπέροχο... Μα... ύστερα πώς θα ζούμε;

Πώς θε να πάμε εμείς μπροστά, αν πίσω τ' αφήσουμε' όλα;

ΤΖΙΜΗΣ Η Μάρθα έχει τη λύση! Η εξυπνάδα της δεν υπάρχει! (την αγκαλιάζει με λατρεία από τους ώμους)

ΓΚΟΛΦΩ Αλήθεια λέει, Μάρθα; Πες! Την έχεις βρει τη λύση;

ΤΖΙΜΗΣ Η ιδέα της Μάρθας...

ΜΑΡΘΑ Η ιδέα μου βασίζεται σε μια νέα μέθοδο χρηματοδότησης που λέγεται crowdfunding.

Δηλαδή πολλοί άνθρωποι βάζουν από λίγα λεφτά για έναν σκοπό...

ΤΖΙΜΗΣ Και ο σκοπός αυτός είναι τέρμα-μαγικός! Τον σκέφτηκε η Μάρθα. Λέγεται SUPPORT LOVE-κι-έτσι...

ΜΑΡΘΑ Η αλήθεια είναι πως δεν τον σκέφτηκα μόνη μου... Βοήθησε ο Τζίμης... Είχε πάθει εμμονή με την αγάπη σας... Κι όταν χωρίσατε... έπαθε ήττα! Αφού δεν τα κατάφεραν ούτε αυτοί/

ΤΖΙΜΗΣ /ούτε εσείς, δηλαδή, πίστεψα πως κανείς δεν θα τα καταφέρει. Πως όλοι οι έρωτες είναι καταδικασμένοι-κι-έτσι...

ΜΑΡΘΑ Ένα βράδυ μού είπε: «Αν τα ξαναβρούν ο Τάσος με την Γκόλφω θα τους κάνω εικόνισμα. Και θα προσεύχομαι να τους μοιάσουμε...»

ΤΖΙΜΗΣ Ματημπαναγία, έτσι είπα! Εγώ, που δεν έχω πιστέψει ποτέ σε τίποτα και σε κανένανε.

ΓΚΟΛΦΩ Σε τίποτα και σε κανένανε; Ποτέ;

ΤΖΙΜΗΣ Ποτέ. Μέχρι που έπιασα δουλειά εδώ. Στην αρχή πίστεψα στο θαύμα που σας κράτησε ζωντανούς. Ύστερα πίστεψα στην ομορφιά σας. Όμως στο τέλος...

ΓΚΟΛΦΩ Στο τέλος;

ΤΖΙΜΗΣ Στο τέλος πίστεψα στην αγάπη. Πρώτα στη δική σας. Κι ύστερα στη δική μας...
(αγκαλιάζει τη Μάρθα)

ΜΑΡΘΑ Έτσι μου ήρθε η ιδέα! Κι αποφάσισα να καλέσω σε crowdfunding όλους τους ανθρώπους που σας αγαπούν και σας ακολουθούν! Για τον δικό σας σκοπό: SUPPROT LOVE. Που σημαίνει ΣΤΗΡΙΞΤΕ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ!

ΤΖΙΜΗΣ Εγώ πρώτος θα βάλω λεφτά! Γιατί πιστεύω στην αληθινή αγάπη... Τώρα που τη βρήκα... (αγκαλιάζει τη Μάρθα – κοιτάζει με λατρεία ο ένας τον άλλον)

ΤΑΣΟΣ Τα συχαρίκια μου, ωρέ Τζίμη! Βρήκες καλό κορίτσι!

ΤΖΙΜΗΣ Και είμαι πολύ serious μ' αυτό το κορίτσι, bro, for real!

ΓΚΟΛΦΩ Ωρέ Τζίμη, τόσα αγγλικά οπού μιλείς ούτε ο Λόρδος να 'σουν...

ΤΖΙΜΗΣ Τη Μάρθα θα την αγαπώ και στ' αγγλικά και στα ελληνικά και σ' ό,τι γλώσσα υπάρχει!
SUPPORT LOVE-κι-έτσι λέμε!!!
(Τζίμης και Μάρθα φιλιούνται. Το φιλί το κόβει η Μάρθα.)

ΜΑΡΘΑ Για να στηρίζει την αγάπη σας ο κόσμος, πρέπει να θέλετε να τη στηρίζετε κι εσείς.
Θέλετε;

ΤΑΣΟΣ Θαρρώ πως ναι...

ΓΚΟΛΦΩ Κι εγώ θαρρώ...

ΜΑΡΘΑ Δεν θέλω θαρρώ – θάρρος θέλω!!! Σας αφήνουμε να το βρείτε, λοιπόν. Εγώ κι ο Τζίμης έχουμε μια δουλίτσα τώρα. Πάμε, Τζίμη.

ΤΖΙΜΗΣ Τα σπάει!

(φεύγουν)

**ΣΚΟΤΑΔΙ ΓΙΑ ΕΝΑ ΔΕΥΤΕΡΟ
ΥΣΤΕΡΑ ΠΡΟΒΟΛΕΑΣ ΜΟΝΟ ΠΑΝΩ ΣΕ ΤΑΣΟ
ΚΑΙ ΓΚΟΛΦΩ**

ΣΚΗΝΗ 15 – ΕΠΙΛΟΓΟΣ

ΤΑΣΟΣ Γκόλφω...

ΓΚΟΛΦΩ Τάσο...

ΤΑΣΟΣ Γκόλφω μου, είμαστε ξυπνητοί ολάκερα δυο χρόνια
μα έξυπνοι δεν ήμασταν, δεν πήραμε χαμπάρι
πόση αγάπη είχαμε ο ένας για τον άλλον
και πως δεν είναι βολετό εμείς χώρα να ζούμε...

ΓΚΟΛΦΩ Όμως.../

ΤΑΣΟΣ /εμείς ήμασταν ξυπνητοί, μα έξυπνη η Μάρθα!

ΓΚΟΛΦΩ Όμως δεν είναι του μυαλού υπόθεση η αγάπη,
υπόθεση είναι της καρδιάς και της ψυχής ανάγκη...
Και η δική μου η καρδιά –και η ψυχή– σου ανήκει...

ΤΑΣΟΣ Μα του δικού μου κεφαλιού τού πρέπει καταδίκη...

ΓΚΟΛΦΩ Τάσο μου, δεν μιλείς σωστά...

Μακρόθυμη είν' η αγάπη...
Είν' αγαθή κι ωφέλιμη, ποτέ της δεν καυχιέται...
Η αγάπη δεν ασχημονεί μηδέ κοιτά συμφέρον.
Η αγάπη μόνο ανέχεται, πιστεύει και ελπίζει
κι αν συναντήσει αναποδιές, η αγάπη υπομένει...

ΤΑΣΟΣ Βλέπω τα λόγια του παπά ακόμα τα θυμάσαι...

ΓΚΟΛΦΩ Δεν είναι λόγια του παπά, μα του Αποστόλου Παύλου...
Κι ας μην τα διάβασα ποτέ, μέσα μου ανασαίνουν...

ΤΑΣΟΣ Και η ανάσα τους καυτή έρχεται στην ψυχή μου
και δεν αφήνει να σβηστεί η φλόγα της αγάπης
οπού έχουμε εσύ κι εγώ τόσα και τόσα χρόνια...
Ο Τάσος πλησιάζει την Γκόλφω. Ερωτική κινησιολογία, καθώς
ακούγεται το τραγούδι Oh, Yoko (Βίντεο Bing). Κάποιες
φορές, εκεί που ακούγεται «Oh, Yoko», ο Τάσος απαγγέλλει
«Ω, Γκόλφω».

Στο τελευταίο «Ω, Γκόλφω» εμφανίζεται στη σκηνή ο χιπ-χόπερ που θα πει μόνο «Right». Στο τέλος του τραγουδιού γυρίζει την πλάτη. Η μπλούζα του γράφει:

THE END

(Εναλλακτικά μπορεί να γράφει Oh, Golfo)

ΑΥΛΑΙΑ

ΣΕΙΡΑ: Γραφή

1η έκδοση: Αθήνα, Δεκέμβριος 2025

Αποκλειστικό δικαίωμα έκδοσης

«ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ»

ISBN 978-618-5386-60-3

Copyright ©2025 «ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ»

& Χαράλαμπος Λυμπερόπουλος

Διαχειριστής: Αλέξανδρος Κακαβάς

Ίωνος Δραγούμη 14, ΤΚ 115 28 Αθήνα

Κιν.: 6932089819 Fax 2107294611

website: www.bookstream.eu

Απαγορεύεται η ολική ή μερική καθ' οιονδήποτε τρόπο ανατύπωση ή αναπαραγωγή, ηλεκτρονική ή ζωντανή παρουσίαση και κάθε άλλη χρήση όλων ανεξαιρέτως των κειμένων και εικόνων του βιβλίου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη ή του συγγραφέα

Χαράλαμπος Λυμπερόπουλος

ΠΙΤΕΣ ΣΦΑΚΙΑΝΕΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
BookStream.eu

ΠΡΟΣΩΠΑ

Κατερίνα, γύρω στα 45-50. Στο λαιμό κρέμεται ένα κορδόνι με ένα κουμπί περασμένο.

ΣΚΗΝΙΚΟ

Μια παλιομοδίτικη αλλά πεντακάθαρη κουζίνα, χρησιμοποιημένη πολύ. Ένας γερός, ξύλινος πάγκος είναι ο κύριος χώρος εργασίας. Υπάρχει ένας βαθύς νεροχύτης, ένας φούρνος και ράφια με βάζα. Είναι αργά το απόγευμα.

ΧΡΟΝΟΣ

Το παρόν. Το έργο εκτυλίσσεται σε πραγματικό χρόνο, σε διάρκεια περίπου 75 λεπτών.

ΠΡΑΞΗ Ι / ΣΚΗΝΗ Ι

Το έργο ξεκινά. Η σκηνή είναι άδεια. Η Κατερίνα μπαίνει. Κινείται με έναν παράξενο συνδυασμό βαθιάς εξάντλησης και νευρικής ενέργειας. Πλησιάζει τον πάγκο και σηκώνει μια καρτ ποστάλ που βρίσκεται εκεί. Τη διαβάζει, την αφήνει πλέον απαθή. Τη γυρίζει στα δάχτυλά της ξανά και ξανά. Αφήνει την κάρτα με την εικόνα προς τα πάνω στην άκρη του πάγκου. Βγάζει από την ποδιά της ένα κινητό. Παίρνει μια καρέκλα και το στερεώνει απέναντί της, στραμμένα προς τον χώρο εργασίας της. Πατάει το κουμπί της εγγραφής.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Γράφει;... Ετσά μπράβο. (Κοιτάζει ευθεία τον φακό.

Παύση.)

Άκου δα, μπρε Θεωρή. Θα σου πω για τσι πίτες. Να μείνει η συνταγή, κατάλαβες; Κρίμα είναι. Γιάντα άμα περιμένω από λόγου σου να ζυμώσεις... ε, σώθήκαμε. (Γελά χωρίς χαρά) Ας' το. Για τα κοπέλια σου το κάνω. Μπας και φάνε καμιά πιτούλα της προκοπής.

(Στρέφεται στον πάγκο. Απότομη κίνηση. Βουτάει φλιτζάνι στο αλεύρι με δύναμη.)

Πίτες Σφακιανές... θυμάσαι; Όπως η μάνα. Αλεύρι, νεράκι, μυζήθρα... ντόπια πράματα. Και το μυστικό, ε; Πάντα υπάρχει μυστικό...(Ειρωνεία) Αγάπη... λένε. Αγάπη θα βάλουμε κι εμείς, ίντα λες; Να 'χει άλλη γεύση. Να καίει στο στόμα. Η ζύμη... εκεί είναι όλη η τέχνη. Να 'ναι γερή, να κρατάει τα μυστικά μέσα της. Να μη χυθεί τίποτα. Μα όταν δαγκώνεις, να λιώνει... σαν ένα καλό ψέμα.

(Αρχίζει να κόβει το βούτυρο με μανία. Οι κινήσεις γίνονται άγαρμπες, θυμωμένες. Ο λόγος γίνεται ποτάμι.) Και μια σταλιά λεμόνι... για την πίκρα. Όπως τότε που ερχόντουσαν οι μουσαφίρηδες. Μη μου πεις δεν θυμάσαι τη μάνα μας, Θεωρή; Που έτρεχε πανικόβλητη... ούτε ανάσα δεν έπαιρνε... να μη λερωθεί το κέντημα... να μη στραβώσει το τραπεζομάνηλο... λες κι ο Θεός θα την έκρινε από ένα πεγάδι στον δίσκο! «Τι θα πει ο κόσμος;»... αυτή η κουβέντα την

έφασε. Έτρεχε να τους τρατάρει τσι πιτούλες... κι εκείνοι την τράταραν πειράγματα... και να την τρατάρει ο κυρ-Ανέστης και καμιά φάπα στον ποπό, για την τιμή. Αγάπη σου λέει. Ετσά ήτανε η αγάπη που εγροικούσα εγώ.

(Σταματά. Αφήνει το μαχαίρι. Κοιτάζει τα χέρια της)

Ε, βρήκα τον Σάββα. Και χόρτασα εγώ από τέτοια αγάπη.

Λοιπόν: βάλαμε αλεύρι, αλάτι, λάδι, και προσθέτουμε και το λεμόνι. Ανακατεύουμε και ρίχνουμε νερό όσο χρειάζεται, σιγά-σιγά.

(Με σεβασμό) Αν δεν ήταν η κυρά-Λενιώ... αν δεν εστεκότανε μπροστά μου σαν βράχος, ποιος ξέρει, Θεωρή, αν θα 'μουν εδά μπροστά σου να σου ζυμώνω. Κυρά κι αρχόντισσα... από κείνες τσι παλιές. Ακόμα και σήμερα πάω στον τάφο της. Τση αφήνω γαρδένιες, να 'χει ο ύπνος τση μυρωδιά. Όσο ζούσε, είχα ριμάζει τσι κήπους ούλους του χωριού για να 'χει πάντα φρέσκες στο βάζο. Κι εκείνη, σαν τσι θώρει, εχάμογελούσε με τα μάθια... κι έβαζε το χέρι στην τσέπη να μου δώσει κρυφά το «κατιτί» τση.

[Προσθέτει το νερό και το λάδι και αρχίζει το ζύμωμα] (Πικρό χαμόγελο) Εσύ τώρα θα λες, ποια 'ναι τούτη πάλι. Δεν τη θυμάσαι. Την εγγονή τση όμως, τη Βασιλικούλα... ε, εκείνη πώς να την ξεχάσεις; Που έκανες πως σου τρέχαν τα σάλια κάθε φορά που τη θώρεις. Το ξιπασμένο... Ερχόταν κάθε μέρα να μου δείξει τα καινούργια τση φουστάνια. «Κοίτα τι μου πήρανε», «Σου αρέσει το ποδήλατό μου;»... Μια μέρα δεν άντεξα. Τση αρπάζω τα μαλλιά, τηνε τραβώ στο χώμα και γελώ... Θεέ μου, πώς εγέλασα... (Σκοτεινιάζει)

Βγήκε έξω ο πατέρας. Μας είδε. Την κόρη του αφεντικού του στο χώμα... Το βλέμμα του... ίδιο όπως τότε που μου 'πесе ο δίσκος με τους καφέδες. Που έσπασαν τα καλά φλιτζάνια.

Που ακουγόταν ο ήχος της ζώνης του που ξεκουμπώνει... Τον ήξερα καλά ετούτο τον ήχο. Με έσπασε στο ξύλο. Κι εμένα και τη μάνα. Κι εσύ, Θεωρή; Πού ήσουν εσύ τότε; Δυο βδομάδες μούλιαζα τις μελανιές στο αλάτι. Μα δεν θα τ' άφηνα να περάσει έτσι. Ήμουν από τότε αντιδραστική. Ένα βράδυ, στα

μουλωχτά, άνοιξα την πόρτα απ' το κοτέτσι. Χαμός το πρωί! Τρέχαν όλοι να μαζέψουν τις κότες.

Η κυρά-Λενιώ με είδε στην αυλή με τα σημάδια. «Ίντα 'ναι τούτα, μωρέ;» μου λέει. Και με κοιτάζε... μα πώς με κοιτάζε... σα να μου διάβαζε την ψυχή. Δε με κοίταζε απλά. Με είδε.

Πρώτη φορά άνθρωπος με είδε στ' αλήθεια, Θεοδωρή. Η μάνα μας αυτό το βλέμμα το φύλαγε για σένα. Γι' αυτό εσένα εμεγάλωσε εκείνη, κι εμένανε η κυρά-Λενιώ. Γι' αυτό τηνε νιώθω πάντα δίπλα μου. (Σαν να βλέπει τη Λενιώ στο χώρο) Επήγε το ίδιο απόγευμα στους δικούς μας. Ότι θέλει, λέει, βοήθεια στο σπίτι, ότι της φαίνομαι γερό κοπέλι. Άλλο που δεν ήθελε ο πατέρας... και κορίτσι να ξεφορτωθεί και κάνα φράγκο να βγάλει. Με πήρε στην άκρη η κυρά-Λενιώ. «Άκου με δα», μου λέει. «Θα σου δίνω έξι. Το 'να θα το βάνεις στην μπάντα.

Τα πέντε θα τα δίνεις στους δικούς σου. Εντάξει;» Έγνεψα.

«Πόσα θα λες πως σου 'δωκα;»

«Πέντε!» της είπα. Κι έτσι έγινα κι εγώ «χρήσιμη σε κάτι», όπως έλεγε κι ο πατέρας. Το 'να που έμενε το 'κρυβε εκείνη, σ' ένα βάζο ψηλά, να μη το φτάνει χέρι. «Τούτα 'ναι δικά σου», μου 'λεγε. «Να 'χεις το δικό σου μυστικό.»

Και είχε δίκιο. Στο δικό μας σπίτι, μυστικά δεν έμεναν. Όλα τα εγροικούσαμε. Τις φωνές από την κλειστή τους κάμαρη. Τα κλάματα της μάνας. Τις μελανιές πάνω μου, πάνω της. Τα δικά σου τα νυχτοπερπατήματα... Όλα τα ξέραμε. Και σιωπούσαμε. Αυτή η σιωπή στο χωριό μας είχε γεύση: χόμα που καταπίνεις για να μη μιλήσεις. Και ήχο: τα παντζούρια που κλείνουν όλα μαζί με την πρώτη φωνή... Η κυρά-Λενιώ δεν εσιώπαινε.

Μιλούσε με τον δικό της τρόπο, ο Θεός να την αναπαύσει.

Μεγάλη, αρχοντική, πάντα με τα μαύρα. Από φαμίλια ξακουστή στην Κρήτη ούλη. Μα η μοίρα τση γύρισε την πλάτη. Έμεινε χήρα νιάτα-νιάτα, με δυο παιδιά στην αγκάλη, να κάνει την πίκρα τση δύναμη. Ο γιος τση, το ένα καμάρι, σπούδασε Αθήνα... μα γύριζε στο νησί για τα γλέντια. Το άλλο

καμάρι, το κορίτσι τση... ε, αυτός ήταν ο μεγάλος τση καημός. Αγάπαγε, λέει, την Κρήτη. Μα η Λενιώ ήξερε... άλλον αγαπούσε. Τον Άγγελο. Τον δάσκαλο.

Είκοσι χρόνια μεγαλύτερός της. Με ένα ύπουλο βλέμμα που το 'βλεπες από μακριά. Του χωριού ο γόης, που λένε... Μου τα 'λεγε μετά η κυρά-Λενιώ... πως δεν είχε μείνει θηλυκό που να μην το 'χε στο μάτι. Δεν τον ήθελε για το κοπέλι τση, το 'βλεπα. Ποτέ κουβέντα δεν είπε, μα το μέτωπό τση έσπαγε στα δυο κάθε που ο κύριος έκανε σκηνή για το τίποτα. Για όλα είχε άποψη. Πώς θα μαγειρέψεις, πώς θα καθαρίσεις... μόνο πώς ν' αναπνεύσεις σωστά δεν σου 'λεγε. Ειδικά στον καφέ του. Να 'ναι βαρύς, να 'χει καϊμάκι, να μην είναι πολύ γλυκός... Κι εγώ, τι να 'κανα, του 'κανα το χατίρι. Κάθε πρωί. Μόνο που μέσα στη ζάχαρη, πότε-πότε, έριχνα κι έναν κόκκο αλάτι. Έναν μόνο. Δεν γινόταν αλμυρός. Μονάχα... γινόταν κάπως. Μια γεύση στραβή, που δεν ήξερε από πού του 'ρχεται. Έπαιρνα ευχαρίστηση σαν εγροικούσα πώς έστριβε το στόμα του... (γελά) (Τρίβει τον πάγκο νευρικά, σαν να ξύνει βρωμιά που δεν φεύγει.)

Αυτός το χαβά του. Σκυμμένη εγώ στα πατώματα, κι ερχόταν από πάνω. «Όχι ετσά», μου 'λεγε, κι έπιανε το χέρι μου. Έτριβα το μπάνιο, κι ερχόταν από πίσω να μου δείξει. Τα παπούτσια του που έτριζαν... το σώμα του όλο και πιο κοντά... η ανάσα του στο σβέρκο μου... Δεν με έπαιρνε να μιλήσω. Τι νερό έβαλα στη ρακή, τι του άφηνα τα κουμπιά έτοιμα να πέσουν, χαρά δεν έπαιρνα. Ήξερα πως τίποτα δεν θα άλλαζε. Κι αν μιλούσα, ίντα θα 'λεγα, Θεοδωρή; Ποιος θα 'κουγε ένα κορίτσι δέκα χρονών; Θα στεκόσουν εσύ μπροστά στον δάσκαλο; Την ήξερα τη μοίρα μου. Κι όσο εκολλούσε απάνω μου, τόσο εκατάλαβα την απειλή.

[Ετοιμάζει τη μυζήθρα. Στη συνέχεια, εκτελεί την πιο επαναλαμβανόμενη δουλειά: κόβει τη ζύμη και τη γέμιση σε μικρά, ίσα μπαλάκια και τα παρατάσσει στον πάγκο] (Παγώνει) Και μια μυρωδιά... που δε φεύγει ποτέ. Η κολόνια του... λεμόνι και κάτι βαρύ... ανακατεμένη με τη χλωρίνη

του μπάνιου... και φόβο. Αυτό μύριζε ο φόβος, Θοδωρή. Ένα μεσημέρι, εκεί που καθάριζα, μπήκε. Κλείδωσε. Άρχισε να με σπρώχνει με το σώμα του. Άχνα δεν έβγαλα... μόνο τα δάκρυα ποτάμι κι εγώ έκανα πως σκούπιζα αυτά. Είχα την πλάτη γυρισμένη... δεν άντεχα να τον θωρώ. Κι ύστερα... ακούω τη ζώνη του. Ο ήχος που εσήμαινε ξύλο στο σπίτι μας... μα εδά ήταν αλλιώς. Ήταν ο ήχος της καταστροφής. Τα χέρια του κάτω απ' τα ρούχα μου... σε μέρη που ούτε εγώ δεν είχα αγγίξει. Ήθελα η καρδιά μου να σπάσει, να γλιτώσω. Ένιωθα βρώμικη... σπασμένη... χωρίς σώμα.

(Κλείνει τα μάτια)

Κι ενώ όλα άρχισαν να σβήνουν, το μυαλό μου έπρεπε να φύγει. Να πάει αλλού. Και τότε ήρθε... το τραγούδι. Όχι σαν προσευχή. Σαν κραυγή.

«Της γενιάς μου βασιλιά, μην κατέβεις τα σκαλιά. Πιες αθάνατο νερό να νικήσεις τον καιρό.»

Αυτό ήταν. Το καταφύγιό μου. Έλεγα τους στίχους ξανά και ξανά, να χαθώ μέσα τους, καθώς ο Άγγελος άρχισε να με σπρώχνει... Ξάφνου – ΜΠΑΜ. Η πόρτα ορθάνοιχτη, σαν να την κλώτσησε θεριό. Το σώμα του φεύγει από πάνω μου απότομα. Στο κατώφλι, αμετακίνητη, στέκεται η κυρά-Λενιώ. Σαν άγαλμα σκαλισμένο από κρητικό βράχο. Εγώ, γονατιστή, με το φορεματάκι σηκωμένο, το βρακάκι στα γόνατα. Εκείνος, όρθιος, χλωμός, να παλεύει με το παντελόνι του. Κανείς δεν μιλά. Το βλέμμα της κυρά-Λενιώς ήτανε δίκη. Τον σημαδεύει ως την πόρτα. Εκείνος βγαίνει με σκυμμένο κεφάλι, σαν σκυλί. Και μόνο τότε εκατάλαβα πως μέσα στην πιο μεγάλη σιωπή, γεννιέται η φωνή που αλλάζει τη μοίρα. Δε χρειάζεται να φωνάξει. Δε χρειάζεται να κρατάει μαχαίρι. Τα κόβει όλα με τη σιωπή.

«Εσύ! Έλα όξω», πρόσταξε. «Σήμερα θα πάρεις μισθό για πέντε μέρες. Αύριο, ετοίμασε το βαλιτσάκι σου. Πάμε στην αδερφή μου στην Ιεράπετρα.» Και πήγαμε. Μια βδομάδα ολόκληρη... πρώτη φορά στη ζωή μου, Θοδωρή, εγροικούσα τη σιωπή και δεν εφοβόμουν. Το σπίτι πάνω στη θάλασσα.

Κι η κυρά-Λενιώ... καθόταν από το πρωί ως το βράδυ σ' ένα αλμυρίκι και θώρει το πέλαγο. Η γλώσσα της είχε στερέψει, μα τα μάτια της έπιναν δύναμη από την άγρια φύση. Εγώ της πήγαινα φαΐ, καφέ... δεν ήθελε άλλο. Μόνο να 'μαι εκεί κοντά, να ξέρει πως υπάρχω. Ήταν σιωπή που εθεράπευε. Μα από μέσα της έκαιγε μια φωτιά... Σαν τη θάλασσα: ήσυχη απάνω, κι από κάτω να βράζει, έτοιμη να σε καταπιεί άμα τηνε θίξεις. Ένα βράδυ, μαζέψαμε τα βοτάνια που της 'δωσε η αδερφή της. Τα βάλαμε στη βαλίτσα σιωπηλά και πήραμε τον δρόμο του γυρισμού. Την άλλη μέρα με φώναξε. Βιαστικά. «Να φτιάξουμε πίτες.» Εγώ, θρασίμι, εγέλασα. «Της μάνας μου οι πίτες είναι οι καλύτερες!». Με κοιτάξε βαθιά. «Το ξέρω, ψυχή μου», μου 'πε. «Μα άλλη συνταγή 'ναι τούτη. Όι για τη χαρά. Για τη δικαιοσύνη. Κι άλλη μια μέρα, θα μείνει μόνο σε δικά σου χέρια. Είναι μυστικό.». Με όρκισε να μην το πω σε ψυχή. Μα να που ήρθε η στιγμή... Σ' αυτή τη συνταγή... ρίχνεις ένα βοτάνι ξεχωριστό. Ένα που 'χει μέσα του ύπνο βαθύ. Ύπνο που δεν έχει ξύπνημα. «Πρόσεχε σε ποιον δίνεις απ' αυτές τσι πιτούλες», μου 'πε. Εμένα δε μ' άφησε ούτε να δοκιμάσω... Εκείνο τ' απόγευμα, φύγαμε όλες οι γυναίκες απ' το σπίτι. Οι πιτούλες, ζεστές-ζεστές... μείναν για τον Άγγελο. Την άλλη μέρα... το σπίτι τους μύριζε κόλλυβα. Δεν ξέρω αν έκλαψα.

Δεν θυμάμαι. Σίγουρα όχι στ' αλήθεια. Είδα όμως την κυρά-Λενιώ στην κηδεία, άγαλμα στα μαύρα, να τρέμει ολόκληρη, σαν να περνούσε από μέσα της όλος ο πόνος του κόσμου.

(Με θαυμασμό) Και μόλις γυρίσαμε σπίτι και μείναμε μόνες... πέταξε τα μαύρα... έβαλε ένα ποτήρι ρακί κι ήπιε μονοκοπανιά. Κι ύστερα... εγέλασε. Ένα ξερό «χα». Και το πρόσωπό της άδειασε. Σαν να μην τρέχει τίποτα.

[Παίρνει ένα μπαλάκι ζύμης, το ανοίγει, βάζει μέσα τη γέμιση (το μυστικό) και το κλείνει προσεκτικά. Έπειτα, το πατάει απαλά για να γίνει μια λεπτή πίτα, προσέχοντας να μην σκιστεί] Τα εγροικούσες εσύ τούτα, μπρε Θεοδωρή; Ή δεν ήθελες; Κι αν τα ήξερες, ίντα θα 'κανες; Θα 'μπαινες

μπροστά για μένα ή θα 'κανες πως δε θωρείς, όπως οι άλλοι;
Απ' ούλους, εσένα ήθελα. Τον αδερφό μου. Εσύ... εσύ ήξερες
καλύτερα απ' τον καθένα τι θα πει να 'σαι στο περιθώριο.
Να κουβαλάς το δικό σου μυστικό δεμένο στο λαιμό σου σαν
πέτρα. Μα δε σου 'πα τίποτα. Εφοβόμουν. Εσύ ήσουν ο άντρας
του σπιτιού, ο νταής... έτσι έπρεπε. Κι εγώ το κοπέλι που
έπρεπε να σωπαίνει. Μη λερωθεί τ' όνομα, μη ανάψει φωτιά.
Μαζεύτηκαν πολλά τα μυστικά, Θεοδωρή. Τόσα, που σαπίσαν
στους τοίχους και μας έπνιγαν τον αέρα. Κι έτσι χαθήκαμε.
(Παλιά, βαθιά θλίψη) Αχ, μπρε Θεοδωρή... αν έβρισκες τότε
κουράγιο... αν άνοιγες μια φορά εκείνη την πόρτα σου, τη
σφαλιστή. Όχι απ' τον κόσμο, μα από μένα. Γιάντα εφοβόσουν,
το ξέρω. Εγροικούσα το δικό σου μυστικό, πώς σου 'καιγε
τα σωθικά. Ντρεπόσουν να σε δω ολόκληρο. Αν με τράβαγες
κοντά σου, αν μου 'λεγες μόνο: «Ξέρω, αδερφή μου. Ξέρω
τι θα πει να 'σαι ρίζα σε ξερό βράχο και να ψάχνεις νερό
στα τυφλά.» Λες να βγάζαμε ποτέ λουλούδι; Ήμασταν δυο
ξένοι στον ίδιο πόλεμο, ο καθένας στο μετερίζι του, κι ας
μπορούσαμε πλάτη με πλάτη. Λες να γλιτώναμε από τη
μοναξιά που μας έφαιε; Μα όχι. Ο καθένας κλείστηκε στη
γωνιά του. Ο φόβος σου έγινε τοίχος σου, κι ο πόνος μου
έγινε ο δικός μου. Νομίζαμε πως αν δεν μιλάμε για τα τέρατα,
θα χαθούν. Μα αυτά θέριευαν στη σιωπή. Εσύ, με τις νύχτες
που εχανόσουν σε αγκαλιές που μύριζαν αμαρτία και βαριά
κολώνια... κι εγώ, που με το σβήσιμο του φωτός με έπιανε
τρέμουλο, γιατί ήξερα πως είμαι ολότελα μόνη.
Μα η αλήθεια βρίσκει τρόπο να βγει. Σαν αγριόχορτο που
σπάει τσιμέντο. Κι η δική μας αλήθεια, Θεοδωρή, είναι πως οι
σκιές μας κατέστρεψαν. Όχι τα μυστικά. Η σιωπή. Κι ίσως εδώ,
με τούτο 'δω το βίντεο, να βγουν ούλα στο φως. Ίσως τότε...
να ανασάνουμε ελεύθεροι.
Κι εγώ, από τη δική μου γωνιά, έπρεπε να βρω πόρτα να φύγω.
Οποιαδήποτε πόρτα. Να ανασάνω. Και τότε... τον είδα. Τον
Σάββα. Τον είδες κι εσύ, σχεδόν πάνω στον γάμο. Μα εγώ
τον πρωτοείδα σε πανηγύρι. Τα μάτια του καρφωμένα πάνω

μου. Το 'πα στην κυρά-Λενιώ. Κι εκείνη: «Κάνε ό,τι λέει η καρδιά σου, μα σκέψου καλά. Με τούτονε θα φτιάξεις φαμίλια, κοπελιά. Και το αύριο δεν φτιάχνεται μόνο με φτερά. Θέλει και γη να πατήσεις.»

Τον Σάββα... Ναι. Τον αγάπησα. Όχι με φούρια νιότης, όχι με λόγια που καίνε τα χείλη. Τον αγάπησα σιγανά. Στο πώς έψαχνε το χέρι μου στο κακοτράχαλο μονοπάτι και το 'πιανε σφιχτά στη δική του παλάμη. «Πάτα εδώ που πατώ», μου 'δειχνε, κι ο βηματισμός του γινόταν ο δικός μου οδηγός. Με πρόσεχε. Σαν να ήμουν πορσελάνη. Εγώ, η Κατερίνα απ' τα Σφακιά, που είχα μάθει να περπατώ ξυπόλητη στα ακάθια... πρώτη φορά ένιωσα πολύτιμη.

Περιμέναμε εβδομάδες για το πρώτο φιλί, λες κι αν ήμασταν ανυπόμονοι θα τρομάζαμε τον χρόνο. Κι όταν ήρθε η ώρα, δεν με άρπαξε σε καμιά γωνιά. Ήρθε σπίτι με τη μάνα του.

Μίλησε στον πατέρα μου. Τιμή, σεβασμός, μοναχογιός, σόι καλό. Λόγια σωστά, μετρημένα.

Ο πατέρας μας, άλλο που δεν ήθελε να με ξεφορτωθεί. Μου 'ριξε ένα βλέμμα που έλεγε «πήγαινε τώρα».

Τα πρώτα χρόνια... Θεέ μου, σαν πανηγύρι την Ανάσταση.

Έμεινα σπίτι του, με τη μάνα του, σκιά ήσυχη. Μιλούσαμε για ονόματα παιδιών, για το πώς θα γεμίσει το σπίτι φωνές. Κι εγώ, στα χέρια του Σάββα, ένιωθα πως όλη μου η ζωή ως τότε ήταν ψέμα, κι εδώ άρχιζε η αλήθεια. Περνούσε όμως ο χρόνος και κάθε μήνας δίχως παιδί ήταν ένα καρφί. Ύστερα... ήρθε η άλλη σιωπή. Η άδεια. Η βαριά. Ξεκινούσε από το γύρισμα του κλειδιού. Άκουγα το βήμα του στο διάδρομο, βαρύ, σαν να σέρνει όλη την απονιά του κόσμου. Το πιάτο έμενε ανέγγιχτο. Στην αρχή, προσπαθούσα. «Σάββα; Τι έχεις;» Τίποτα.

Μόνο ένας βαθύς αναστεναγμός. Εκείνος, έξω, κρατούσε προσχήματα. Ο λεβέντης. Μα μέσα μύριζε ρακή κι απόγνωση. Το χάδι του πάγωσε. Το κρεβάτι ξένος τόπος. Έπαψε να προσπαθεί. Ή, χειρότερα,

μεθυσμένος, με έπαιρνε βίαια, σαν να τιμωρεί το σώμα μου που δεν του έκανε το χατίρι.

Πήγαινα να παρακαλέσω την Παναγία και το μόνο που άκουγα ήταν οι ψίθυροι στην εκκλησία: «Η Κατερίνα η στέρφα». Η πεθερά, πάντα με το καλό, μα τα μάτια ρωτούσαν: «Γιατί δεν κάνεις τον γιο μου ευτυχισμένο;»

Κοιτιόμουν στον καθρέφτη και έβλεπα μια ξένη. Η φωνή της μάνας μου στο κεφάλι: «Άχρηστη!» γινόταν ένα με τη σιωπή του Σάββα. Όταν πια το πήρα απόφαση... ήρθε. Ο γιος μου.

Κοντά τριάντα χρονών γυναίκα, κι ήρθε. Μια μέρα, έτσι.

Το είπα στον Σάββα. Για μια στιγμή, μια λάμψη στα μάτια του. Μια κι έξω. Μετά, πάλι συννεφιά. Τι θα 'κανε χωρίς παράπονό του; Γεννήθηκε το καμάρι μας, ο Στέλιος, στ' όνομα του παππού του. Μετά από χρόνια, το όνομα «Στέλιος» θ' ακουγόταν ξανά σε αυτό το σπίτι. Ένα πλάσμα πανέμορφο. Μα τίποτα δεν άλλαξε. Ο Σάββας είχε πάρει κατήφορο. Ο δρόμος της επιστροφής είχε κλείσει.

Τον έπαιρνε αγκαλιά, μα τα χέρια του ήταν ξύλινα. Σαν να ξέμαθε να αγαπά. Η πίκρα των χρόνων πότισε το αίμα του, έγινε ένα μαζί του. Δεν μπορούσε να χαρεί. Ούτε με το παιδί που τόσο λαχταρούσε.

Εσύ Θοδωρή μας έβλεπες μια φορά τον χρόνο. Έστρωνα τα καλά, να μοιάζει πως δεν πονάμε.

Όπως τότε που γύριζες ξημέρωμα από τα μπερμπατήματα κι έπεφταν όλοι πάνω σου να σε καλοδεχτούν. Μη κουράστηκε το παλληκάρι από γλέντια, πιστό... και γυναίκες. Γυναίκες... Κι εγώ, πίσω στην άκρη, σε θώρουν με μάτια θαυμασμού, όπως από τότε που θυμάμαι εμένα. Γιατί; Γιατί αφού σε φρόντιζαν τόσο οι ίδιοι μας οι γονείς, κάτι είχες που δεν είχα εγώ.

Κάτι σπάνιο. Κάτι που σε έκανε να χωράς παντού. Εγώ από μικρή μετρούσα κάθε βήμα. Τι ώρα θα βγω. Τι ώρα θα γυρίσω. Ποιος θα με δει. Με ποιον θα μιλήσω. Εσύ πετούσες. Όπου θες. Όποτε θες. Γελούσες δυνατά στον δρόμο, έτρεχες ξυπόλητος στην πλατεία, διάλεγες ρούχα όπως ήθελες – κι ας σε θωρούσαν όλοι. Ήσουν ελεύθερος.

Περίμενα. Να μεγαλώσω λίγο, να με πάρεις κάτω από τις φτερούγες σου. Να μου πεις: «Έλα μαζί μου, αδερφή μου». Να

με προστατεύσεις εσύ – που ήξερες τι γονείς έχουμε. Να με αγαπήσεις, γιατί στο αίμα μας τρέχει το ίδιο αίμα. Δεν ήξερα... Δεν φανταζόμουν το μαρτύριο που κουβάλαγες κι εσύ. Κι ύστερα, ήρθε η μέρα. Μας έφερες τη «νύφη» στο σπίτι. Έμεινα με το στόμα ανοιχτό... Δεν χρειάζεται να πω περισσότερα. Ξέρεις εσύ. Μπορεί κάποτε να δείξεις το βίντεο στα παιδιά σου – ή μάλλον όχι. Αν με ρωτάς, κόψε αυτό το σημείο. Ας μείνει θαμμένο... Θα μου πεις: «Τι περίμενες, στην κοινωνία που ζούμε;» Κι όμως. Κάτι περίμενα. Από σένα.

Περίμενα να σπάσεις το καλούπι. Να πεις: «Αυτός είμαι κι έτσι θα ζήσω, κι όποιον δεν του αρέσει, στην ευχή.» Μα εσύ βιαζόσουν, Θοδωρή. Βιαζόσουν να τακτοποιηθείς. Βιαζόσουν και στις επισκέψεις στο σπίτι μας. Εσύ να φέρνεις τα μικρά σου τάχα να παίζουν με τον Στέλιο μου, κι «η νύφη... δεν μπορούσε να 'ρθει». Κι εκεί, μέσα στα γέλια των παιδιών, εσύ μια «δουλίτσα» να πεταχτείς να κάνεις. Κάθε φορά. Μα να με κοιτάξεις στα μάτια... Να δεις τα δάκρυα που τρέχουν από μέσα μου χρόνια τώρα – δάκρυα σιωπηλά που ποτίζουν το είναι μου – γι' αυτό δεν έβρισκες χρόνο. Έτσι έμεινα. Με άντρα στο πλευρό μου κι αδερφό – και πάλι μόνη. Τον πατέρα μας... ούτε που τον λογαριάζω.

Τι να κάνω; Το 'χα πάρει απόφαση. Με άντρα χαμένο κι από οικογένεια μονάχη, θα μεγάλωνα παιδί μονάχη. Τον Στέλιο μου, το καμάρι μου. Ευτυχώς ο Σάββας δεν ανακατευόταν. Ανακατευόταν όμως η μάνα του. Ήθελε να κάνει το παιδί πιο δικό της κι από μένα. Το 'δενά μέσα μου κόμπο. Μου γύρισε το κεφάλι, όπως τότε με την εγγονή της κυρά-Λενιώς. Ήθελα να την αρπάξω από τα μαλλιά και να τη σύρω όλο το σοκάκι. Θα την έκανα εγώ την επανάσταση, Θοδωρή, και για τους δυο μας. Κρατήθηκα. Ζούσε η κυρά-Λενιώ και είχα άνθρωπο να μιλώ. «Μη δίνεις σημασία, κόρη μου», μου 'λεγε. «Τραγούδα εσύ το δικό σου σκοπό κι άσε τους άλλους να μουρμουράνε.». Ο πόνος μ' εμαλάκωνε. Εγώ θα μεγάλωνα παιδί που ξέρει πώς φέρονται σε όλους, νέους-γέροντες, άντρες-γυναίκες, ιδίως στις

γυναίκες. Να φέρεται ευγενικά, με αγάπη, με σεβασμό. Η κυρά-Λενιώ, όσο ζούσε, με κράταγε όρθια. Κάθε φορά που έβλεπε μελανιές σε χέρια και λαιμό — εκεί που δεν φαίνονται — με έπαιρνε από το χέρι, σαν να 'μουν πάλι το κοριτσάκι που δούλευε στο σπίτι της.

«Αχ, κορίτσι μου... Πάλι τα ίδια; Πότε έγινε;»

«Χτες βράδυ...» ψέλλισα. «Άντρας μου είναι, κυρά-Λενιώ. Τι να κάνω;»

«Άντρας σου, όχι αφέντης σου, Κατερινιώ μου», μου είπε κοφτά. «Το σπίτι θέλει δυο κολόνες για να σταθεί, όχι κολόνα κι ένα σκαλοπάτι να το πατάει ο άλλος. Αν ρίξει εσένα κάτω, θα πέσει μια μέρα κι αυτός, μα εσύ θα 'σαι από κάτω και θα σε πλακώσει.». Μου έφερνε αλοιφές για μελανιές, βότανα για τον πόνο. Είχε βοτάνι για κάθε τι η κυρά-Λενιώ. Με έβαζε να διαβάζω τα βιβλία της, να βρίσκω δύναμη στα λόγια. «Αυτό εδώ», μου 'λεγε (δείχνει το κεφάλι της), «είναι το μόνο που δεν μπορεί να σου αρπάξει κανείς. Τα λεφτά φεύγουν, τα κορμιά μαραίνονται, μα το μυαλό μένει δικό σου.»

Ο Σάββας... μόνιμα τα ίδια. Πρωί σκοτεινός, βράδυ χαμένος στο πιωτό. Βαριά λόγια και καβγάς για κάθε μου κίνηση.

«Χάλια το φαΐ — έτσι στρώνεις το κρεβάτι; Με αυτό το ρούχο βγήκες;»

Πρώτα σφαλιάρα, μετά κλοτσιά — και στο τέλος με έριχνε στο κρεβάτι σαν σακί.

«Γυναίκα είσαι! Θα κάνεις ό,τι πω!»

Μα εγώ... ήξερα να αντέχω. Η κυρά-Λενιώ μ' έμαθε: «Βρίσκε τρόπους να ανασαίνεις.»

«Πάω στη λαϊκή, πρωί, να 'βρω τα καλά.» «Με θέλει η κυρά-Μαρία στα κεντήματα.» «Με ζήτησε η παπαδιά στην εκκλησία.» Έπλαθα πίτες — γάμοι, βαφτίσια, κηδείες. Σιγά-σιγά με ψάχνανε όλες. «Τση Κατερίνας οι πίτες, οι καλύτερες στο χωριό.»

«Τουλάχιστον σε κάτι είσαι χρήσιμη...» μου έλεγε, κι ήταν σαν ν' ακούω τον πατέρα ξανά.

Σαν ήμουν στην μπακάλισσα, θυμούμαι, έσκυψα πάνω από το καφάσι με τις ντομάτες και μου σιγοψιθύρισε: «Μυστικό για τη ζύμη, Κατερίνα;» «Νερό χλιαρό, χέρι ξεστό, καρδιά ήσυχη», της κάνω. «Την καρδιά πού τη βρίσκεις;» «Στο πρώτο “καλημέρα” που ’ναι αληθινό», της είπα. Και μ’ έπιασε απ’ το μπράτσο: «Έχεις καλή ζύμη ελόγου σου.» Κι είπα μέσα μου: «Ε, κάτι μένει κι από μένα που δεν το ’μαθε το ξύλο.»

Όχι, δεν με κράταγαν τα λεφτά, Θεοδωρή. Η ανάσα μ’ έξω έβγαζε — η ανάγκη να νιώθω άνθρωπος. Ο Στέλιος μου, φως και βάσανο, μεγάλωνε σκυθρωπός, μα λαμπερός. Έβλεπε περισσότερα απ’ όσα άντεχε. Όταν με έβρισκε να κλαίω: «Μαμά, κλαίς;»

«Όι, ψυχή μου... κρεμμύδια κόβω.» Μα τα ’ξερε. Τα παιδιά όλα τα νιώθουν.

Το χωριό ξέμεινε από παιδιά. Το σχολείο έκλεισε. Πλέον μισή ώρα με τα πόδια — μόνος του όχι, είπε ο Σάββας.

«Θα τον πηγαίνω εγώ. Κάθε πρωί, κάθε απομεσήμερο», απάντησα. Με κοίταξε, βαρύς, θολός από κρασί.

«Μην κανονίζεις δουλειές κι εκεί», είπε.

Μα εγώ ήξερα. Μια ώρα ολάκερη καθημερινά: εκεί βρήκα ελευθερία. Αν έπιανα κουβέντα στου πακαλή ή με γειτόνισσα... λίγη ακόμη ζωή. Ο Στέλιος, τον πρώτο μήνα, κρεμασμένος πάνω μου.

«Μη φύγεις, μαμά. Θα ’ρθεις να με πάρεις;»

«Θα ’ρθω, αγάπη μου. Όπου κι αν είσαι, δίπλα σου θα ’μαι. Να το θυμάσαι.»

Αυτή η υπόσχεση, νόμος μου. Ότι κι αν τραβούσα, κάθε πρωί στεκόμουν στην πόρτα του σχολείου. Και απόγευμα, πάλι εκεί — να τον περιμένω.

Όσπου μια μέρα, η κυρά-Μαρία, η δασκάλα, μ’ έπιασε απ’ το χέρι πριν φύγω... «Κατερίνα μου, να σου πω κάτι με το μαλακό, σαν μάνα σε μάνα. Ο μικρός σου είναι χρυσάφι: ευγενικός, νοικοκυρεμένος, βοηθάει τα άλλα παιδάκια χωρίς να του το πεις. Μα έχω δει κάτι που με τρώει καιρό και δεν μπορώ να κάνω πως δεν το βλέπω. Όταν ζωγραφίζουν

την “οικογένεια”, εκείνος βάζει πάντα εσένα κοντά του, να κρατιέστε χεράκι, και τον πατέρα — αν τον βάλει — τον κάνει πιο πέρα, πιο σκοτεινό, με βαριά γραμμή στο στόμα, σαν θυμωμένο. Σε άλλες ζωγραφιές, φαίνεται σαν κάποιος να φωνάζει κι ένα κορίτσι ή μια γυναίκα να ’χει δάκρυα.» Η καρδιά μου, Θεοδωρή, σαν να έγινε πέτρα κι έσταξε. Τι να της πω; Να ξεράσω όλη την αλήθεια εκεί, στο προαύλιο; «Όλα καλά είμαστε», είπε μια φωνή ξένη, σα να μην ήταν δικιά μου. «Μάλλον κάνει κακές παρέες στις αυλές.». Εκείνη μ’ έκοψε με ένα βλέμμα που μου ’φερνε την κυρά-Λενιώ.

Βλέμμα που δεν σε κρίνει, μόνο σε διαβάζει. Και τότε κατάλαβα όσα έβλεπε. Δεν ήταν μόνο τα σημάδια από τα χτυπήματα του Σάββα. Ήταν η δική μου σιωπή μέσα στο σπίτι. Είχα γίνει μια απ’ τσ’ άλλες, που ψιθυρίζουν πίσω απ’ τσες κουρτίνες — τις ίδιες που μισούσα παιδί. Κι ο Στέλιος... μεγάλωνε, έβλεπε, μα μίλαγε με ζωγραφιές, εκεί που εγώ δεν τολμούσα. Αυτός ήταν ο μαύρος εφιάλτης μου: να γίνει σαν τον πατέρα του. Να χάσω το μοναδικό καθαρό πράμα που ’χα... Έπρεπε να κάνω κάτι. Όχι μόνο γι’ αυτόν. Να βρω ξανά τη φωνή μου.

«Μαμά», μου ’πε ένα βράδυ καθώς του ’στρωνω το κρεβάτι, «γιατί ο μπαμπάς θυμώνει μαζί μου; Δεν είμαι καλό παιδί;» Τι να του πω; «Δεν φταις εσύ, ψυχή μου. Ο μπαμπάς είναι κουρασμένος απ’ τη δουλειά», ψέλλισα.

«Εσύ δεν φωνάζεις», μου ’πε, με μάτια βαριά που ήξεραν πιο πολλά απ’ όσα άντεχα. «Θα γίνω κι εγώ σαν τον μπαμπά όταν μεγαλώσω;»

Η ερώτηση ήταν πιο δυνατή κι από τις σφαλιάρες του Σάββα. Σιγά-σιγά άρχισα να τραγουδώ, να αντέχω.

(Ψιθυρίζει) «Της γενιάς μου βασιλιά, μη κατέβεις τ’ σκαλιά. Πιες νερό τ’ αθάνατο, να νικήσεις τ’ καιρό.»

Έπρεπε να αντέξω τον καιρό, αδερφέ. Το κακό που είχε ριζώσει στο σπίτι μου. Άρχισα να μιλώ στον δρόμο για το σχολείο — όχι μάνα σε παιδί, μα άνθρωπος σε άνθρωπο. «Στέλιο, βλέπεις τον κυρ-Γιάννη που ποτίζει τσι γαρδένιες;

Τρυφερά τις ακουμπά. Αυτό 'ναι η δύναμη — να φροντίζεις, όχι να σπας.»

Ρωτούσα κι εγώ μαζί του για το καλό παράδειγμα, πώς να 'ναι ο δυνατός άνθρωπος. Όταν βλέπαμε τον παππού Μιχάλη με τη γιαγιά: «Βλέπεις; Οι δυνατοί βοηθάνε, δεν πατούν πάνω στους άλλους.» Ο Στέλιος ρουφούσε κάθε λέξη.

«Μαμά, γιατί δεν είναι έτσι ο μπαμπάς;»

Στάθηκα στη μέση του δρόμου, γονάτισα, τον κοίταξα στα μάτια: «Κοίτα με, αγάπη μου. Ο μπαμπάς δεν είναι κακός — μα είναι αδύναμος. Ο θυμός του ξεπερνάει την καρδιά του. Οι δυνατοί δεν φωνάζουν. Η δύναμη φαίνεται στην καλοσύνη.»

Βρήκε ένα παλιό κουμπί στο πάτωμα. «Δικό σου είναι, μαμά;» «Δικό μας», του λέω.

«Φυλαχτό — να μην πέφτει η καρδιά.» Το κρέμασε σ' ένα κορδονάκι και μου το πέρασε στο λαιμό. «Να μη σου φύγει η δύναμη», μου 'πε. Κι από τότε, όποτε το ακουμπούσα, ησύχαζε η ανάσα μου, σαν να 'βαζα τάξη στο μέσα μου.

«Κι εσύ, μαμά, είσαι δυνατή;»

(Γελά πικρά) «Προσπαθώ, ψυχή μου. Κάθε μέρα. Για σένα.»

Κι ήρθε η μέρα που μου το έδειξε: «Σήμερα ο Νίκος έσπρωξε τη Μαρία στην αυλή», μου 'πε.

«Και τι έκανες;» ρώτησα με την καρδιά να βαρά.

«Πήγα και της είπα να 'ρθει να παίξει μαζί μου. Και του Νίκου του 'πα, οι δυνατοί άντρες δεν σπρώχνουν τα κορίτσια.» Τον κράτησα τόσο σφιχτά που τον πόνεσα.

«Μαμά, με πνίγεις!»

«Συγγνώμη, αγάπη μου. Να ξέρεις είμαι πολύ περήφανη.»

Έμαθα, Θεοδωρή, πως μπορείς να

σπάσεις κατάρτα. Γι' αυτό έμενα. Όχι πια από φόβο. Έμενα να 'μαι ανάμεσά τους — ανάμεσα στον πατέρα και τον γιο. Να φτιάξω ασπίδα με λόγια και αγάπη, να μη φύγει το δηλητήριο απ' τον έναν στ' άλλον.

[Αρχίζει να ψήνει τις πίτες. Ο χώρος γεμίζει με τη μυρωδιά τους. Τοποθετεί τις «καλές» πίτες για τον Στέλιο σε ένα πιάτο και τις άλλες σε μια πιατέλα] Κι ήρθε εκείνο το βράδυ, που

η κουζίνα ήτανε γιομάτη μυρωδιές. Μυζήθρα με δυόσμο, ψιλοκομμένος, να γεμίζει ο τόπος άρωμα, να ξεγελά τον χειμώνα. Ο μικρός, σκυμμένος στη ζωγραφιά του, κι εγώ καρφωμένη στον πάγκο, σαν να 'χα ρίζες. Η πεθερά στη γωνιά, βελόνες να χτυπούν: τακ-τακ... τακ-τακ... σαν ρολόι του Χάρου.

«Μάνα...», λέει σιγά ο μικρός, «τούτος ο ήλιος είσαι εσύ. Να με ζεσταίνεις.»

«Κι εσύ είσαι η πιο ζεστή αχτίδα μου, καλό μου», του λέω και φιλώ τα μαλλιά του. Στην άκρη του χαρτιού, όμως, μια σκιά. Μικρή, άσπλαχνη, δίχως μούτρα. Δεν ήθελε ρώτημα ποιος ήτανε.

Γυρνά το κλειδί. Παγώνει ο τόπος. Βήμα βαρύ. Ο Σάββας μπαίνει, μυρίζει ρακή, τσιγάρο κι οργή.

«Ηρθες, γιε μου;» πετά η άλλη, δίχως να σηκώσει κεφάλι – μα με τη φωνή να στάζει φαρμάκι. «Πού γυρνούσες ως τούτη την ώρα; Πάλι στο καφενέ;». Και ξανά στο πλέξιμο, τακ- τακ, πιο γοργό τώρα.

Μας νάχνει όλους. Βλέπει τη ζωγραφιά. Τη σηκώνει.

«Τι 'ναι τούτο;»

«Μπαμπά...», πάει να πει ο μικρός, μα σταματά.

«Ποιοι είναι; Η μάνα σου; Εγώ είμαι αυτή η παλιομουτζούρα στην μπάντα; Σαν του ζόφου η σκιά;» Η φωνή του έτοιμη να σπάσει.

«Άσε το παιδί, Σάββα, δεν κατέχει...» του λέω.

Η πεθερά, να φουντώσει τη φωτιά: «Αν δεν κατέχει, να το μάθεις. Ο άντρας του σπιτιού δεν μπαίνει στην μπάντα. Σκιά δεν είναι ο πατέρας.»

Σκληρή του πέφτει η κουβέντα στ' αντί, τα μάτια σπίθες.

Απότομα, τσαλακώνει τη ζωγραφιά, την πετά κάτω.

«Έτσι με θωράς; Ε, θα σε μάθω εγώ!»

Πιάνει το παιδί από τον ώμο, το τινάζει σαν ξερόχορτο.

«Μάθαινε να σέβεσαι, μωρέ!» Και του σκάει μια σφαλιάρα. Τα δόντια του μικρού τρίζουν.

Μένει σαστισμένος.

«Για όνομα του Θεού!» φωνάζω, μπαίνω στη μέση.
«Πάψε, γυναίκα!» πετάγεται η πεθερά. «Θαρρείς και κάνεις κουμάντο; Κάτσε στ' αυγά σου! Σπίτι του είναι, παιδί του είναι, ό,τι θέλει κάνει!». Με είδα λύκαινα να τηνε δαγκώνω στο λαιμό. Κρατήθηκα — να προστατέψω το παιδί. Έρχεται κατά πάνω μου ο Σάββας, με ρίχνει χάμω. Το πρόσωπό μου ακουμπά τις κρύες πλάκες. Δεν μυρίζω πια ρακή. Μυρίζω χλωρίνη. Λεμόνι και κάτι βαρύ... Το παπούτσι του Σάββα γίνεται για μια στιγμή το παπούτσι του Άγγελου στο πάτωμα του μπάνιου. Το ίδιο σκοτάδι, η ίδια απειλή. Σαν σταφύλι με ποδοπατά. Κλωτσά, δέρνει, μπουινιές σωρός. Ακούω μονάχα τον αναστεναγμό μου να φεύγει και τον μικρό να κλαίει.
«Μαμά!» φωνάζει — κι εκείνου μια, να τον πετάξει πέρα. Η άλλη, σαν άγαλμα. Χέρια στις ποδιές, μάτια καρφωμένα. Μούγγα. Μόνο οι βελόνες εσιώπησαν.
Κι εκεί, στο πάτωμα, με το αίμα να πιάνει γλώσσα στο στόμα, τον αντίκρισα. Τον γιο μου, στη γωνιά, τα μάτια του θάλασσα αλμύρα κι αγριάδα. Δεν ήταν πια φόβος μόνο — ήταν κι η απορία: γιατί η μάνα του δεν τον έσωσε νωρίτερα.
Και πώς να τον σώσω, μπρε Θεωρή; Πώς; Χρόνια ολόκληρα, όπως μ' έμαθε εκείνη. Πέντε στον πατέρα, το 'να στην μπάντα. Δραχμή-δραχμή, τα φύλαγα, μαζί με ένα κέντημα της κυρά-Λενιώς. Ήταν τα φτερά μου. Το εισιτήριο να φύγουμε μια μέρα με το κοπέλι. Να πάμε εκεί που ο αέρας θα 'ναι καθαρός. Κι ένα βράδυ... τα βρήκε. Με ξύπνησε, μου τα πέταξε στα μούτρα. «Πού νόμιζες ότι θα πας, μωρή;» Η φωνή του σαν σπασμένο γυαλί. «Είσαι δική μου, τ' ακούς;» «Και τι 'ναι τούτο το παλιόπραμα;» Και πριν μιλήσω, πήρε το κέντημα... και σκούπισε με αυτό τα λαδωμένα του χέρια. Το 'ριξε κάτω σαν στουπί. Μπροστά μου. Τα χρήματα στην τσέπη. Κατάλαβα. Δεν υπήρχε άλλη πόρτα. Δεν υπήρχε δρόμος να φύγω. Έπρεπε να τον φτιάξω εγώ τον δρόμο. Με τον δικό μου τρόπο.
Πλάγιασα δίπλα του εκείνο το βράδυ, μα στην πραγματικότητα πλάγιασα με τις σκέψεις μου.

Η νύχτα βάρυνε πάνω στο σπίτι σαν σκέπαση μολυβένια.
Κάτι έπρεπε να κάνω. Το ζυμάρι τεντώνει, κρατά... κι άμα
το παρακάμεις, σκάει. Εγώ δεν θα 'σκαγα εκείνη τη νύχτα.
Κράτησα.

Το ξημέρωμα πήρα τον δρόμο για το νεκροταφείο. «Στη Λενιώ
θα πάω», είπα.

«Ίντα γυρεύεις ετσα ώρα;»

«Να της βάλω λίγα φρέσκα λουλούδια», είπα. «Να τη
φροντίσω.»

Σήκωσε λίγο τον ώμο. Ησυχία πήρε το σπίτι.

Είχε βρέξει. Λασπουριές επάνω στο μνήμα της. Έβαλα νεράκι
και την καθάρισα. Μια ζωή περιποιημένη και κυρία, δεν θα την
άφηνα τώρα δα. Φρέσκο νερό στο βάζο, λίγα λουλούδια του
δρόμου. «Κυρά-Λενιώ... Ναι, εδά είμαι. Θωρείς; Τα πράματα
στο σπίτι εχειρότερεψαν.

Νομίζω δεν έχω άλλη επιλογή από τη μυστική σου συνταγή.

“Πρόσεχε σε ποιον δίνεις τσι πιτούλες”, είπες κάποτε. Εδά σου
γυρεύω να μη φύγω πάλι μ' άδειο χέρι. Δεν θέλω αίμα.

Θέλω σβήσιμο. Να πέσει ύπνος βαριά, δίχως φωνές, δίχως χέρι
που σηκώνεται. Για να σωθώ κι εγώ κι ο μικρός.»

Και τότε, Θεοδωρή... σώπασαν όλα μέσα μου. Σαν να πάγωσε ο
κόσμος όλος σε εκείνη τη στιγμή. (Το βλέμμα της καρφωμένο
στη φλόγα του καντηλιού. Το χέρι της, που μέχρι πριν λίγο
έτρεμε, σφίγγεται αργά σε μια μικρή, σκληρή γροθιά.). Δεν
ήταν πια η φωνή τση Λενιώς που γροικούσα μέσα στο κεφάλι
μου. Ούτε τση μάνας. Ήταν η δική μου. Καθαρή. Και ήξερα
πια τι έπρεπε να κάνω. Όχι τι ήθελε εκείνη. Τι χρωστούσα εγώ
στον εαυτό μου.

Αλεύρι. Νερό χλιαρό — να μην τρομάζει το ζυμάρι. Λάδι.

Μυζήθρα. Το χέρι ξέρει το μέτρο. Το ζυμάρι τεντώνει...

κρατά... κι άμα το παρακάμεις, σκάει. Εγώ το νιώθω τότε λέει
«ως εδώ».

(Κόβει μπαλάκια. Τα στρώνει σε γραμμή.) Μυζήθρα μέσα,
λάδι στην άκρη. Κλείνω καλά.

Το βότανο... δεν έχει όνομα. Μια πίκρα άφαντη. Σταλαματιά-

σταλαματιά. Να φέρει σιωπή.

Όχι κραυγή.

Ξύπνησα αγάραγο να τ' ετοιμάσω πριν φύγει ο Στέλιος για σχολείο. Κράτησα και μερικά χωρίς βοτάνι, να δώσω στον μικρό, μη ζηλέψει που θα μυρίσουν. Τα υπόλοιπα σε πιατέλα, και την έσπρωξα μπρος στην πεθερά. Άχνιζαν, μυζήθρα και δυόσμος.

«Φάτε, μάνα, τώρα που 'ναι ζεστά», είπα. «Να 'στε καλά.».

Σήκωσε λίγο τον ώμο. Δεν έβγαλε κακό. Δεν έβγαλε καλό.

Έμεινε στην μπάντα. Άφησα το παιδί στο σχολειό. Του ίσιωσα το γακαδάκι, του 'δωσα φιλί. Όπου να 'ναι, θα σηκωνόταν και το κεφάλι του σπιτιού πεινασμένο. Χαμογέλασα. Επιτέλους, ήρθε και η δική μου ώρα να χαμογελάσω.

Βγήκα στο χωριό. Ένας φούρνος, ένα «καλημέρα», ένας κουβάς σ' αυλή ξένη. Να με λογαριάζουν «έξω». Να 'χω μάτι μάρτυρα. Κόντευε μεσημέρι όταν είδα τη δασκάλα, κομμένη. «Κατερίνα! Συγχώρα με... Τον Στέλιο τον πήγαν σπίτι.

Δεν βαστούσε. Πυρετό, στομάχι... Τον στείλαμε πίσω. Δεν πρόλαβα να σε βρω.»

(Τα χέρια της Κατερίνας τινάζονται σαν να κήκαν.) «Σπίτι;»

«Τώρα, δα.»

Λες και άνεμος με σήκωσε. Δεν θυμάμαι να 'τρεξα ποτέ τόσο.

Το χαμόγελο... Είδαν το χαμόγελο που έκανα. Δεν έπρεπε...

Η Λενιώ το 'πε: «Πρόσεχε σε ποιον δίνεις»... μα εγώ χάρηκα.

Χάρηκα. Και με είδε ο Θεός και με τιμωρεί.... Η πόρτα μισάνοιχτη. Ησυχία. Μύριζαν ακόμα οι πίτες γλυκό-πικρά. Ο Στέλιος, πάνω στο ντιβάνι, σαν να τον πήρε ο ύπνος.

«Στέλιο μου;»

Το πιάτο σχεδόν άδειο. Λεκέδες από λάδι στα ρούχα του.

Ψίχουλα παντού. Η πεθερά στην άκρη, σκυφτή, τα χέρια στα γόνατα, σαν να 'θελε να σηκωθεί και δεν πρόκανε. Μάτια μισάνοιχτα. Ο Σάββας πιο μέσα — βαριά σωριασμένος, στόμα μισάνοιχτο.

«Στέλιο... Στέλιο μου, άκου με. Εδώ είμαι.» Τα μάτια του μισάνοιχτα — σαν να 'χε θάλασσα από πάνω του και να

γύρευε αέρα.

Τον σήκωσα στα γόνατα. Ακούμπησε το κεφαλάκι στον κόρφο μου, εκεί που άλλοτε άκουγε καρδιά και κοιμόταν.

«Άκου τη μάνα... Να. Εδώ.». Έψαξε μ' ένα μικρό σπαρτάρισμα. Έβγαλε έναν ήχο — ούτε λέξη ούτε κλάμα.

«Πιεσ αέρα, φως μου... Πιεσ...»

Τα βλέφαρα τρεμόπαιξαν. Έσφιξε τα δάχτυλα στο ρούχο μου — μια φορά.

«Μάνα...»

«Εγώ. Εγώ, φως μου.»

Σήκωσε λίγο το στόμα — να πάρει την τελευταία ανάσα αέρα.

«Είμαι εδώ», του 'πα. «Μη φοβάσαι. Δεν έχει άλλο πια.»

Κι έτσι, ήσυχα-ήσυχα... άφησε την ανάσα του μέσα στα χέρια μου. Ζεστή ακόμη. Ετούτη η ζέστα που έμεινε, ήταν ο κόσμος όλος. Δεν ήξερα πως γίνεται να υπάρχει τόση ησυχία, κι όμως ένιωθα όλο μου το σώμα να ουρλιάζει. Έσφιξα το κορμάκι του και τον έβαλα απαλά στον καναπέ — σαν να μην ήθελα να του τσαλακώσω το όνειρο. Του ίσιωσα το γιακαδάκι.

Του σκούπισα το στόμα.

(Ψιθυρίζει) «Της γενιάς μου βασιλιά, μην κατέβεις τα σκαλιά.

Πιεσ αθάνατο νερό να νικήσεις τον καιρό.»

Κοίτα με καλά, αδερφέ. Τώρα που 'ναι όλα τελειωμένα, κοίτα με. Πού 'σουν, εσύ; Πες μου, γιάντα; Τόσο πολύ σε έπνιγε ο δικός σου φόβος, που δεν άκουσες εμένα να πνίγουμε δίπλα σου; Κοίτα με. (Σηκώνει τα χέρια της, τρέμουν ελαφρά.) Αυτά τα χέρια... εσύ τ' όπλισες. Με κάθε πόρτα που δεν άνοιζες. Με κάθε λόγο που δεν είπες... Εσύ τα όπλιζες...

«Λενιώ... θωρείς; Ετσά που ήσουν πάντα δίπλα μας — ούτε μπρος ούτε πίσω, σταθερή και δυνατή — κράτα με τώρα.

Έρχομαι να σας κάνω παρέα.»

(Βγάζει το κορδόνι με το κουμπί από το λαιμό. Το κοιτάζει και το σφίγγει. Με το ίδιο χέρι παίρνει ένα πιτάκι. Το χέρι τρέμει στιγμιαία — μετά σφίγγει αποφασιστικά.)

«Στέλιο, παιδί μου, κάθε κομμάτι αυτής της πίτας είναι υπόσχεση για ζωή χωρίς φόβο, χωρίς το σκοτάδι που μας

θέλουν να φοράμε.»

(Παύση)

Θοδωρή, τα λόγια μου τα 'χεις ή τα πέταξες στο σκοτάδι; Η ζωή δεν περιμένει δεύτερη ευκαιρία. Στάσου στα πόδια σου, πριν σε πλακώσει το βάρος όλου αυτού του κόσμου.

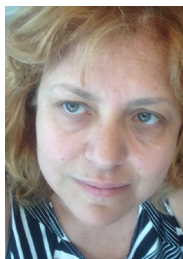
(Παύση)

Και τώρα... με το πρώτο δάγκωμα αυτής της πίτας, αφήνω πίσω μου ό,τι πόνεσε, ό,τι σκλάβωσε τα όνειρά μου.

(Ακουμπά τη μπουκιά στα χείλη)

Έρχομαι, παιδί μου. Έρχομαι...

(Αυλαία)

Λένα Φραγκοπούλου

Η Λένα Φραγκοπούλου γεννήθηκε το 1962 στη Λήμνο. Έχει Δίπλωμα Πολιτικού Μηχανικού (ΕΜΠ) και Πτυχία Γαλλικής Φιλολογίας (ΕΚΠΑ) και Ισπανικής Φιλολογίας (ΕΚΠΑ). Έχει εργαστεί ως μεταφράστρια λογοτεχνίας, επιμελήτρια κειμένων, καθηγήτρια μετάφρασης στο ΕΚΕΜΕΛ, διερμηνέας, αρθρογράφος σε γυναικεία περιοδικά και κειμενογράφος στο MEGA. Την τελευταία δεκαετία εργάζεται ως μεταφράστρια στην ΕΟΚΕ της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Μεταφραστικό έργο: «Νικαράγουα», Περιστατικό 315 του Julián Egea Martínez (Μαρτυρία που παραστάθηκε στο Θέατρο του ΝΕΟY ΚΟΣΜΟΥ), Η αφηγήτρια ταινιών του Hernán Rivera Letelier (Αντίποδες 2019, παραστάθηκε στο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΑΘΗΝΩΝ και στα θέατρα ΑΡΓΩ, ΠΛΥΦΑ, BIOS), «Άγρια Ερημιά» του Jesús Carrasco (Αντίποδες), «Η τυφλή ακτή» του Carlos María Domínguez (Πατάκης), «Το χάρτινο σπίτι» του Carlos María Domínguez (Πατάκης), «Ρεχέντα» του Leopoldo Alas “Clarín” (Αίολος, Πρώτο Βραβείο Λογοτεχνικής Μετάφρασης Cervantes 2004). Ο θεατρικός μονόλογος της «Οι φούσκες» διακρίθηκε στον 4ο Πανελλήνιο Διαγωνισμό Συγγραφής Θεατρικού Μονολόγου του δήμου Αγρινίου.

Χαράλαμπος Λυμπερόπουλος

Ο Χάρης Λυμπερόπουλος, γεννήθηκε στην Αθήνα και έχει ζήσει πολλά χρόνια στο Λονδίνο. Έχει ασχοληθεί με το σχέδιο, τη μουσική, το life coaching, την σκηνοθεσία κινηματογράφου και τη σκηνοθεσία θεάτρου. Πιστεύει στο να κάνει τον κόσμο καλύτερο δημιουργώντας όμορφες εμπειρίες.

Με το πρώτο του έργο, το ΘΕΛΗΜΑ ΘΕΟΥ σηματοδότησε την είσοδό του στα θεατρικά δρώμενα ως συγγραφέας, σκηνοθέτης και παραγωγός. Οι ΠΙΠΤΕΣ ΣΦΑΚΙΑΝΕΣ είναι μόλις το δεύτερο ολοκληρωμένο του έργο.

ΕΝΩΣΗ
ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΩΝ
ΕΛΛΑΔΟΣ

Ίδρυμα
Μιχάλης
Κακογιάννης

ISBN 978-618-5386-60-3

